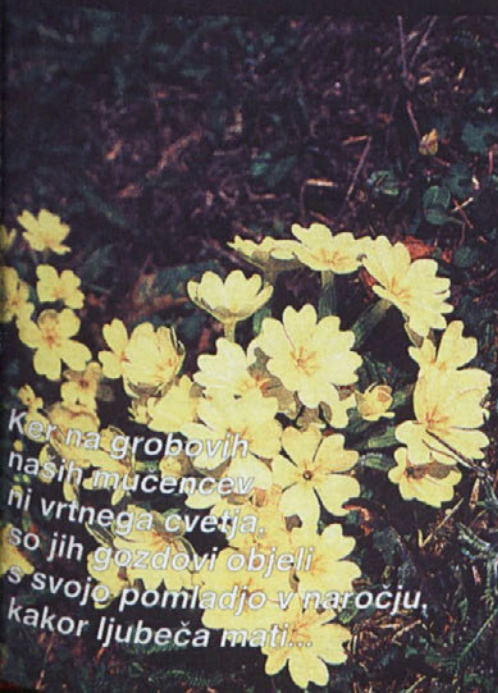

Tabor

BOG, NAROD, DOMOVINA!

Ker na grobovih
naših mucencev
ni vrtnega cvetja,
so jih gozdovi objeli
s svoje pomladjo v naročju,
kakor ljubeča mati...

TABOR
4-6 • 2003

VSEBINA

Srečanje na majski aveniji	49
Grobišča, grozljivi ostanki revolucije - Božidar Fink	52
Brezovica pri Ljubljani - Ratko Šušteršič	55
Pismo iz Beograda - Anton Rojc	60
Slovenec že mori Slovenca - Kako strašna slepota je človeka - Adrijan Lah	61
Edvard Kocbek in duhovniki - Ambrož Kodolja	65
Dražgoše - Ive Stanič	67
Begunstvo (nadaljevanje) - Pavla Lovše Korošec	68
"Kaj vse ponujajo domobranske spominske plošče" - Milan Muhič	71
Zakaj Bog ne gre proč - Tone Arko	78
Pismo partizanu Dolničarju - Ive Stanič	79
Nekaj neverjetnega! - Dušan Maršič, ZDA	80
Belokranjec - Na Suhorju odkrili posmrtno ostanke štirih medvojnih žrtev	81
Postkomunistični pekel v Rusiji - Ive A. Stanič	83
Zamolčane zgodbe - Oshava, ON. Kanada	85
Moj bratranec Ive Novak je bil prav tako vrnjen iz Koroške - Oshava, ON. Kanada ..	86
Mihu Jermanu v spomin	87
Praznovanje genocida razburilo nekatere Metličane - Ivo Žajdela	88
Mnenja in dejstva - Dr. Peter Urbanč	89
O privilegiju udeležencev in sopotnikov revolucije	90
Visoko odlikovanje za kanadskega Slovenca Vladimirja Urbanca	91
Odšli so	92
Darovali so	96

April–Junij 2003 • Ljubljana • April–Junij 2003

Srečanje na majski aveniji

Uzrl sem ga v gneči, ki je hitela čez Majsko avenijo. Zdel se mi je znan. Preril sem se do njega in ga nekoliko ne zaupno nagovoril: "Oprostite, ste vi Jernej Dolenc.?"

"Tako je! Je vzkliknil presenečen. Predstavil sem se mu.

"O hudiča, kje pa si bil, da si ostal?"

"In ti, kako, da si tukaj? Da nisi v tvoji – moji deželi?"

"Kako majhen je svet. Večkrat sem koga povprašal v naši skupnosti, če kaj ve o tebi, mojem sošolcu, pa brez uspeha."

"Veš takrat, po naši moriji, so tudi meni postala tla vroča. Šel sem čez mejo.

Je to moja dežela za katero sem umiral, sedaj mi pa streže po življenju? Drugače sem sanjal to deželo tedaj, ko sem ji pomagal, da se je postavila na lastne noge," je dejal in se grenko nasmehnil.

"Ni dežela, ki nama streže po življenju, krvavi revolucionarji so, ker vidijo, da jim resnica uhaja iz rok, vendar bomo preživeli tudi to."

"Ljubim to deželo. Do smrti jo bom ljubil in ji ostal zvest, pa čeprav..."

"Kaj čeprav?"

"Čeprav tam zame ni mesta sedaj. Rečeno mi je bilo, da ta dežela zame nima srca, ne svobode ne kruha". Grenak je bil njegov glas.

"Veš resnico sem jim govoril, kruto resnico, kakor ti, pa jim je gre-

Tito na balkonu Univerze v Ljubljani, 26. maja 1945. Napoved pobojev. "Ta manjšina ne bo nikdar več gledala naših divnih planin, naših cvetočih polj. Če bi se to vendarle zgodilo, bo to trajalo zelo kratek čas."

nila vest. Že med revolucijo sem bil opozorjen, da sem "preglasen". Po vojni pa sem bil na črni listi.

Govorili so, da je več resnic. Da jo lahko vsak obrača po svoje, dodaja in spreminja, vendar jaz pa sem jim trdil da resnica je samo ena, četudi je včasih boleča."

"Vidiš, to je tisto, kar nas loči."

"Čeprav sva bila na nasprotnih bregovih, utopljena v sovraštvo in maščevanje, sva morala iskati zavetja na tujem, da sva končno našla pot spoštovanja različnosti. Doma te poti še ne poznajo."

Pljunil je na črni asfalt, mi stisnil roko in se utrgal: "Servus!"

Komaj sem utegnil za pozdrav. Odhitel je in se spet izgubil v gneči tuje avenije, deseti brat - moj brat.

*Blagoslovljeno Veliko noč
v miru, zadovoljstvu in zdravju
Želimo vsem borcem, naročnikom in prijateljem!
Vzemimo si čas, za doživljanje Velike noči!*

*Zveza DPB TABOR in
KONZORCIJ glasila*

❦

“Prava ljubezen se začne, kadar v zameno ne pričakujemo ničesar.”
(Antoine de Saint-Exup'ery)

❦

“Prava ljubezen misli na trenutek in na večnost, nikoli pa na trajanje.”
Friedrich Nietzsche

❦

“Ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič.” Pavel v pismu Korinčanom

❦

Trije sinonimi za komunizem: Utopija, laž, svinjarija.
(*Frančiškan p. Pavle Jakob*)

❦

Kočevski Rog: V nedeljo 1. junija ob 11. uri bo žalna komemoracija ob breznu pod Krenom.
Poklonimo se našim mučencem!

Grobišča, grozljivi ostanki revolucije

Na poti do zakonske ureditve vprašanja zamolčanih grobišč

Dve leti sta pretekli, odkar je državni zbor v prvi obravnavi sprejel predlog zakona o vojnih grobiščih. Spomladi lanskega leta so poslanci prekinili drugo obravnavo ob vprašanju o označevanju grobišč in sklenili, da jo bodo nadaljevali po predsedniških in lokalnih volitvah.

Tudi po volitvah se obravnava ni nadaljevala, ker je poslance zaposlovalo predvsem nujno prelaganje zakonodaje zaradi vstopanja v Evropsko zvezo, stranke vladne koalicije pa tudi preurejanje na vladi zaradi zamenjave predsednika republike.

Ostaja predvsem nerešeno vprašanje o napisu na grobiščih, medtem ko je bilo enotno spominsko znamenje že določeno. Poleg tega je nerešeno vprašanje, katerim žrtvam pripada kategorija vojaškega groba. Obe vprašanji razvzemata duhove do stanja pred šestimi desetletji in se je to videlo v parlamentarnih razpravah.

Samo označevanje je premalo

Gre namreč zato, da se ne sme skrivati, kako je prišlo do žrtev in kdo jih je povzročil. Javna pieteta do mrtvih uglašuje samo čustveno razpoloženje, ne seže pa v moralno področje dobrega in zlega, odgovornosti, krivde, poprave in zadoščenja. V človeških razmerjih pa ima to temeljni pomen. Zato samo označevanje krajev, kjer ležijo ostanki trupel, ne ustreza potrebam urejenega sožitja. Treba je povedati, kdo so bili umrli, in če so umrli nasilno, v kakšnih okoliščinah se je zgodilo, ter tudi, kdo je bil za to odgovoren.

Poenostavljeni napisi na grobiščih vseh žrtev bi bili neustrezni in krivični. Vsi niso umrli kot vojne žrtve in ne iz enakih razlogov. Ločeno je treba upoštevati zgodovinska pojava mednarodno vojno s sledečo tujo zasedbo, proti kateri je nastal domači odpor ter komunistično re-

volucijo, ki je izzvala notranji spopad ali navidezno državljansko vojno. Treba je torej razlikovati med žrtvami vojne in žrtvami revolucije. Sicer je res, da ne bi bilo revolucije, če ne bi bilo vojne, in je zato nakana komunističnega vodstva še bolj vredna moralne obsodbe. Vendar je bila revolucija že v prejšnjem globalnem načrtu. Žrtve vojne se pripisujejo zunanjim napadalcem, s katerimi živi zdaj Slovenija v pogodbenem miru, žrtve revolucije pa gredo na račun domačih ljudi, ta račun pa nikakor še ni poravnan.

Slovenske žrtve iz vojnega časa in neposredno po njem torej niso vojne žrtve. So predvsem žrtve revolucije, ki se je v Evropi razbesnela samo pri nas. Kdor hoče zdaj to zamolčevati, popravlja zgodovino. Prav to, kar očitajo nasledniki in zagovorniki komunističnih revolucionarjev glasnikom druge strani, delajo sami s tem, da se izogibajo omembam revolucije in njenih grozljivih posledic. V zakonodajnih pobudah hočejo označevati žrtve povojnih pobojev preprosto kot žrtve povojnih usmrtitev. Ti poboji so tako očitni, da jih ne morejo izbrisati iz zgodovine. Zatajevati pa hočejo moritve tisočev Slovencev, ki jih je zagrešila revolucija v vojnem času. Te žrtve se v zakonodajni pobudi ne omenjajo. Revolucija je prav od začetka morila ljudi, ki jih je imela za dejanske ali morebitne nasprotnike, verolomno je potem pobijala nasprotne bojevnike, ki so se vdajali, ker so zaupali lažnim obljubam, ali so bili zajeti v bojih. Tudi tega je kriva revolucija, zato si država pred tem ne sme zakrivati oči in slepiti javnosti.

Zatajevanje revolucije

Nekateri hočejo zatajevati revolucijo s tem, da ko prekrivajo s povečevanjem partizanskega boja. Zatajevanje revolucije pa je početje brez upa in brez smisla.

Za priznavanje revolucije se je najodločneje zavzela Spomenka Hribar. V pismu predsednikom parlamentarnih strank je zahtevala, naj bo v besedilu na grobiščih usmrčenih po vojni jasno napisano, da so umrli ne samo kot žrtve revolucionarnega nasilja, ampak prav kot žrtve revolucije. Zanja je revolucija na Slovenskem dejansko vsebovala ne pravna dejanja in zločine oblasti. Pravi, da je bila revolucija sama na sebi krva-

va, omadeževana s krvjo tisoč in tisoč po vojni pobitih, brez sodne ugotovitve individualne krivde in na tako grozovit način, in še potem petinštirideset let simbolno pobijanji v zamolčanih grobovih. Na isti ravni je bilo tudi izvajanje revolucije med samo vojno. Tako Spomenka Hribar, ki je gotovo ni mogoče prištevati k domobranski strani, saj dokaj ostro zavrača tudi medvojne pozicije proti komunističnega političnega vodstva in cerkvenega vrha. To stališče je odločno izražala v nasprotju pred parlamentarno komisijo. Zato je njen prispevek k razjasnjevanju še več vreden. Priznati pa ji je treba tudi pogum, s katerim se je postavila proti stališčem stranke, ki je naslednica partije, in celo proti vodstvu zveze borcev. Za pravično označitev grobišč, v katerih leže žrtve revolucije, je njeno kvalificirano pričanje v veliko pomoč.

Medvojne žrtve

Problem grobišč je torej nerešen v več pogledih.

Poleg tega, da v zadnji verziji zakonskega predloga ni omembe, da je mnogih žrtev kriva revolucija, predlog povsem prezre mnogoštevilne žrtve revolucije iz časa vojne. Iz tega časa se upoštevajo samo tiste civilne osebe, ki so umrle ali bile usmrčene zaradi vojnih dogodkov. Ljudje, ki so padali kot žrtve vosovskih atentatov v Ljubljani in v pomorih po vsej Sloveniji, so bili predmet revolucionarnega iztrebljanja drugače mislečih. Pri teh usmrtitvah ni bilo nobenih vojnih dogodkov, razen če se hoče priznavati, da je bilo na Slovenskem poleg med državnega vojnega stanja tudi stanje domačega vojnega spopada. A niti v tem primeru ni mogoče pripisovati zahrbtnim in odkritim umorom, da so bili storjeni v okviru vojnih dogodkov. Medvojne žrtve revolucije morajo biti v zakonu upoštevane in določno označene.

Neustrezno je tudi oblikovanje člena o grobiščih oseb, ki so bile usmrčene v zvezi z drugo svetovno vojno? Poboji so bili večinoma v zvezi s spopadom v revoluciji in se je z njimi izvajalo idejno-politično "čiščenje" zaradi utrjevanje enopartijske oblasti. Usmrtitev neoboroženih je v zvezi z vojno šamo priložnostno, dejansko pa je prav njeno nasprotje. Vojna je bojevanje, za katero veljajo mednarodna pravila, pobijanje po bojnih dogodkih pa je prepovedano enostransko maščevalno

nasilje. Tudi oblikovanje pogoja, da so morale biti moritve v nasprotju z načeli in pravili pravne države, ni zadostno, razen če se šteje, da so v pravilih pravne države upoštevana mednarodnopravna načela. Poboji so grobo kršili mednarodna pravila o varovanju ujetnikov, ranjencev in bolnikov. V to kategorijo spadajo – vsaj po ekstenzivni razlagi – vrnjeni domobranci oziroma takrat vojaki Slovenske narodne vojske. Zato ne bodo smeli biti označeni splošno kot žrtve povojnih usmrtitev, za katere naj ne bi nihče odgovarjal, niti ne pred zgodovino, ampak kot žrtve revolucije, katere voditelji so nad njimi zagrešili nezastarljivo mednarodno hudodelstvo. Njihovim grobiščem pa bo treba priznati značaj vojaškega, ne zgolj vojnega grobišča.

Sploh pa je še odprto vprašanje, v katero kategorijo bodo uvrščena domobranska grobišča. Za vse vojake, domače in tuje, so predvidena posebna vojaška grobišča. Taka grobišča pripadajo torej tudi mrtvim domobrancem.

Ratko Šušteršič

Brezovica pri Ljubljani

Ker je ta posadka Vaške straže vezana na važen del mojega življenja, je umestno, kako sem prišel do njenega poveljstva. Kar sem doživel je tipično za mnoge, ki so se svoj čas navduševali za spremembo družabnega sožitja po komunističnem receptu.

Prepričan sem, da se mnogi spominjajo brezbožne gonje, ki so jo imenovali "kulturni boj."

Kar se tiče prizadevanja, da nas dijake prepričajo, da je treba spremeniti družabni red in, da je verovanje v Boga popolnoma nepotrebno ker ga ni in je verovanje samo ovira svobodnem razvoju miselnosti, so se komunistični agenti posluževali raznih teorij od katerih je bila najučinkovita "evolucijska teorija."

Niso me mogli pritegniti na svojo stran, čeprav sem bil mlad fant brez izkušenj, sem bil v življenjski filozofiji dokaj zrel in si nisem dal preprosto sugerirati. Držal sem se stališča, da nikakršna teorija ne more

biti končna obrazložitev ne življenja, ne vesoljstva, ne obstajanja in, da moram definitivno resnico iskati dalje.

Priznati moram, da je bil ta čas zame najtežji in naj negotovejši v mojem življenju. Vendar je moje iskanje v teku let obrodilo srečno bleščeč plod: rešil sem se v globoko verovanje v Boga. To verovanje je v teku časa postajalo vse trdnejše.

Kar se tiče družabnega reda, sem še vedno razmišljal, da imajo komunisti v precejšnji meri prav. Naravno je, da nisem bil v stanju, da sam brez tuje pomoči, kritično ocenim komunistično ideologijo. Življenje pa mi je prav kmalu pokazalo krvavo, zločinsko stran komunizma.

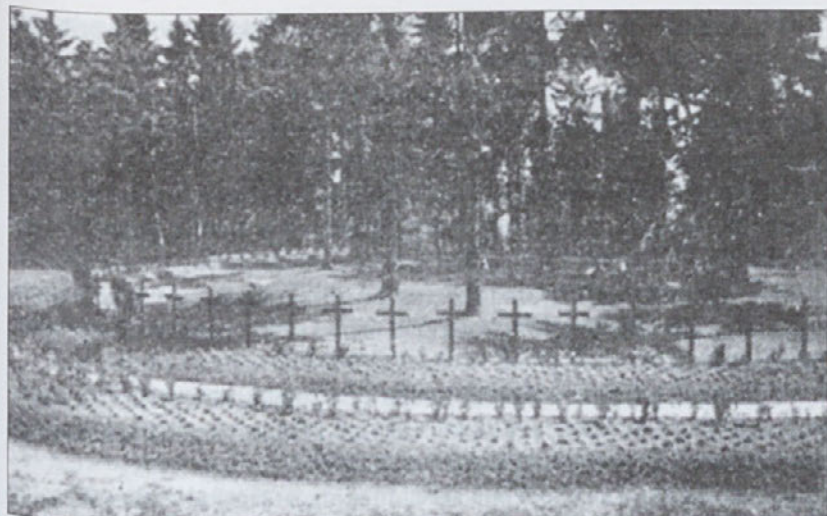
Bil sem vojni ujetnik v Nemčiji od 6. aprila 1941 v taboriščih Lam-sdorf in Nurenberg. Ker sem se rodil v Sloveniji, ker je njen del pripadal pod italijansko kapitulacijo, so me Nemci 10. sept. 41. predali Italijanom. Italijani so me spustili na svobodo pred Božičem istega leta. Šel k svojim staršem v Ljubljano. Ostal sem na svobodi do 14. marca 1942, ko so me fašisti aretirali in odvedli v koncentracijsko taborišče Gonars, v bližini Vidma (Udine). (To je bil zadnji datum v katerem so komunisti pozvali vse bivše jug.oficirje, da se jim pridružijo, sicer bo sledila aretacija po okupatorju, kajti vabilo je bilo poslano po uradni pošti, ali v partizane, ali v internacijo.Op.uredništva.)Po šestih mesecih pa sem bil prepeljan v taborišče Padovo, ki je bila bivša vojašnica.

Za veliko noč 1.1943, ne vem kako, Bog je hotel, sem prišel domov.

V meni je gorela želja, da bi zvedel pravo resnico o komunistih in zvedel sem jo hitro.

Moj starejši brat Miloš, je tudi veroval, da je komunistični recept najboljši za pravično ureditev družbe. Odšel sem k njemu na Dolenjsko, da od njega osebno izvem resnico. Slučajno sem ga našel doma, ker se je prav takrat skrival pred – komunisti. Dobro pol ure je zadostovalo, da sem se prepričal in se v temelju preobrnil v antikomunista.

Moj brat Miloš je bil partizan, dokler mu komunisti niso zapovedali, da on ubije dve ugledni osebi. Brat se je temu uprl in partizani so ga odvedli v taborišče, ki so ga imeli v gozdu. Tam je moral prisostvovati mučenju nekega njegovega prijatelja do same smrti. Nato so komunisti dali rok 48. ur, da izvrši zapoved, sicer bodo še njega usmrtili z mučenjem. Po tej grožnji so ga izpustili iz taborišča in za njim poslali ogleduhe.

Orlov vrh na ljubljanskem gradu, po partizanih zločinsko opustošeno pokopališče naših padlih junakov.

Brat je opazil, da mu sledijo in ker je dobro poznal teren, je v vihar ni noči izkoristil temo in pobegnil. Ni se vrnil domov, ker je vedel, da ga bodo iskali, prihajal pa je previdno, skrivno, da vidi svojo ženo in otroke. Tako sem ga slučajno našel doma. Pozneje se je njegova družina preselila v Ljubljano, na varno.

V Ljubljani sem zvedel še več: da so komunisti ubili mnogo oseb in, da se je šele sedaj organizirala samoobramba po vaseh, ki so jo imenovali Vaške straže. Poveljstvo teh postojank so po možnosti prevzeli najsposobnejši ljudje, aktivni ali rezervni častniki. Bilo pa je veliko premalo teh strokovnjakov. Mene je priganjal notranji ogenj, da se pridružim tem borcem, braniteljem pred nasiljem, ki je presegalo okupatorjevo.

Nisem okleval. Četrty dan sem šel in vodstvu ponudil svoje strokovno sposobnost. Odbili so me, češ, da so vsa mesta zasedena. Slutil sem, da mi ne zaupajo. Vendar ljudje so bili prepričani o mojem idealizmu in so me vključili v seznam.

!0. aprila 1943 sem prevzel poveljstvo posadke na Brezovici, pri Ljubljani.

Partizani so se takrat umikali iz Polhograjskih dolomitov in prihajali čez Ključ v bližino Brezovice.

Zvedel sem, da so partizani vpadli v Brezovico in ugrabili tri fante, dva študenta in mladega mojstra mizarja Vinka Severja. V Ključu so najprej ubili enega študenta, potem na drugem mestu še drugega, Vinku pa se je posrečilo uiti s tem, da se je zvalil po strmini v goščo. Partizani so streljali za njim, pa ga niso zadeli. Vinko se je vrnil v Brezovico živ in zdrav.

Pozneje smo našli po Vinkovem pripovedovanju grobove pobitih študentov, kjer je bil po protokolarnem procesu lep pogreb na brezoviško pokopališče.

V imenu borcev in v svojem imenu sem imel žalni govor v katerem sem poudaril naš vzrok, proti zločinskemu komunizmu. Mogoče sem s tem dejanjem premagal nezaupnost vodstva.

Med tem časom se je vojna sreča med naci-fašisti in zavezniki nagibala na zavezniško stran. Italijani so začeli kazati naveličanost, prav tako je nemška redna vojska dvomila o svoji zmagi. Boj so vodili nacisti, ki so držali vlado in poveljstvo strogo v svojih rokah.

Kapitulacija Italije

Pozvali so nas, poveljnike Vaških straž izven Ljubljane, naj pridemo v Ljubljano v Rokodelski dom na sestanek. Ta sestanek je bil v juliju 1943. Sklicalo ga je naše politično vodstvo. Jaz nisem poznal nobenega od naših voditeljev.

Glavna vsebina dogovorov na tem sestanku je bilo formiranje slovenske narodne vojske, ko pride do italijanske kapitulacije. Nam, poveljnikom Vaških straž izven Ljubljane, so izročili kuverte z napisanim poveljem, kaj naj storimo, ko se kapitulacija Italije zgodi v resnici.

Jaz sem takrat poveljeval dvema postojankama: na Brezovici pri Ljubljani in na Logu, kot paralelni. Čim sem se vrnil iz Ljubljane na Brezovico, sem nemudoma odprl kuverto in prebral 1 povelje-navodilo. Vsebinska povelja je bila tale: v slučaju italijanske kapitulacije naj mi, poveljniki Vaših straž, odidemo s svojimi posadkami v hribe, kjer se bo formirala Slovenska narodna vojska. Slovenska narodna vojska bi bila

osnovana kot del jugoslovanske vojske. Namen te vojske bi bil, da se združi z vojsko naših zahodnih zaveznikov: Francije, Anglije in Zedinjenih držav. Ideja je bila, da bi jugoslovanska vojska vzpostavila svobodno Jugoslavijo s pomočjo zahodnih zaveznikov. Slovenija bi v novi Jugoslaviji bila avtonomna država.

Meni se je formiranje Slovenske narodne vojske zdelo še dokaj izpeljiva. Toda združitev z vojskami Hrvatov in Srbov se mi je ta čas zdela neuresničljiva zaradi prevelike geografske razkosanosti. Razen tega so naša sredstva za zvezo bila še mnogo manj kot provizorična. Bilo je nemogoče ustvariti trdno tekočo zvezo s Hrvati in Srbi.

Kar se pa tiče zahodnih zaveznikov, je po mojem, združenje z njihovo vojsko bilo popolnoma neizpeljivo. Zahodni zavezniki so se izkrcali v južni Italiji in so počasi napredovali proti severu skozi Italijo. Vsa severna in srednja Italija sta morali pasti pod nemško okupacijo. Torej bi se Slovenska narodna vojska morala prebiti skozi nemško okupacijo skozi severno in srednjo Italijo vse do fronte, ki je bila v južni Italiji. To je razlog, ki dela zamisel združitve z zavezniško vojsko UTOPIČNO. Nemci bi nas hitro zajeli in odpeljali v vojno ujetništvo, kolikor nas ne bi pobili.

Do skrajnosti zagonetna se mi je zdela odločitev zaveznikov, da se ne izkrcajo na dalmatinski obali. Tam bi že v prvem trenutku imeli vso podporo jugoslovanskih narodnih sil. Te uganke si nisem mogel raztolmačiti. To pekoče vprašanje je ostalo brez odgovora.

Drugo, kar me je tem povelju grenko presenetilo in globoko zbolelo, je to, da nam zapovedujejo, naj zapustimo svoje postojanke

Rupnik v pogovoru z očanci.

zaradi organiziranja Slovenske narodne vojske. To se pravi: **mi v hosto, partizani pa iz hoste, da svobodno morijo in ropajo, kar smo mi do zdaj branili. Kakšen dar partizanom!** Nisem mogel verjeti, da so naši voditelji tako naivno neodgovorni.

In kot častnik, moralno odgovoren pred Bogom in svojim ljudstvom, sem se odločil, da s svojimi fanti ostanem na svojih postojankah.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Anton Rojc

Pismo iz Beograda

Največja pravoslavna cerkev na Balkanu cerkev sv. Save na Vračaru v Beogradu je še v surovem stanju. Čaka na notranjo opremo. Zunanjščina dobiva končno podobo s pomočjo slovenskih mojstrov kamnosekov. Sobota je, 15. marca 2003. Točno opoldne zazvoni vseh 49 zvonov, nameščenih v linah svetosavskih kupol, žalno melodijo. V hramu je 7.000 ali več ljudi. Beograjčani in Srbi iz drugih krajev so zbrani ob svojem dragem, žal, mrtvem, premieru dr. Zoranu Dindi ju, ki je bil žrtev atentata. Tisoč-glava množica se zbira v dostojanstveni in zbrani tišini. Veliko število pravoslavnih škofov in duhovnikov spoštljivo poljublja križ na krsti. Mnogi poljubljajo tudi krsto, prekrito z državno zastavo. Črnogorski metropolit Amfilohije bo ob navzočnosti častitljivega 89-letnega patriarha Pavla vodil obred slovesa, "opelo". Za pravoslavno Cerkvijo vodi katoliško delegacijo beograjski nadškof

in metropolit Stanislav Hočevar. Tu sta tudi delegaciji islamske in židovske skupnosti. Potem prihajajo državne delegacije. Zelo opazna je slovenska. Sto-glava množica pevcev znanega mešanega pevskega zbora Mokranjac spremlja obred enournega poslednjega slovesa. Pod mogočno kupolo tega veličastnega svetišča se

Razglednica Brezij s slovensko narodno zastavo in krajinskim grbom je bila natisnjena okoli leta 1898.

izgublajo v božje roke čudovite in proseče melodije "Gospodi pomiluj, za dušo vernika Zorana".

Po slovesnem bogoslužju se je žalni sprevod odpravil proti pokopališču "Novo groblje". Množice, predvsem ljudje srednje generacije, zbrane levo in desno, so spremljale žalno procesijo s solzami v očeh. Na cesto so metali dragoceno pomladansko cvetje. Česa takega ne pomni Beograd od davnega leta 1934, ko so pokopali kralja Aleksandra. Vsi ti tisoči in tisoči so šli za preprostim lesenim križem, ki bo edini ostal na grobu, ko se bodo žalujoči razšli na svoje domove. Po dolgih desetletjih je zopet križ znamenje življenja, smrti in vstajenja vodil po dolgih in širokih beograjskih bulvarjih in ulicah zamišljene množice.

Nastopil je "častni post". Za resne in religiozne pravoslavne vernike čas resne priprave na veliko noč. Po beograjskih ulicah je čutiti molčečo, pa vendar učinkoviti postno pridigo.

V imenu novih državnikov se je poslovil predstavnik Evropske zveze: "Zoran, nisi popeljal svojega naroda v Evropo, danes je Evropa prišla k tebi."

Ni dolgo tega, kar je pokojni dolgo čakal v vrsti na romanju v Sveti deželi, da obiše in poljubi Gospodov grob. Ni slutil, kako blizu sta si grobova. Beograd je še pod vtisom obiska predstavnikov pravoslavne Cerkve v Vatikanu pri papežu Janezu Pavlu II. In obiska grobov mučencev prve Cerkve, skupne Cerkve. Odslej si bomo še bližji v skupni hoji za Kristusom.

Adrijan Lah

Slovenec že mori Slovenca, brata – Kako strašna slepota je človeka!

France Prešeren: Krst pri Savici

Ali moremo primerjati grški bratski spor oziroma vojni spopad sovražnih si bratov s slovensko bratomorno vojno v času 2. svetovne vojne 1941-1945?

Glede na izhodišče, da je mit vedno ilustracija nekega splošnega ponavljajočega se dogajanja, je to nedvomno mogoče. Pri prenosu v slovenske razmere pač sovražna si brata preobrazimo v dve sporni, nasprotni si strani, stranki, vojski in - ne nazadnje - ideologiji. Pridati je še treba, da deluje vojno dogajanje na slovenskem 1941-1945zares mitsko. K temu sta prispevali obe idejno-vojaški strani. Resnica zmagovalcev pa je vedno drugačna od resnice poražencev. Glede na to, da se je 2. svetovna vojna pomaknila še v prejšnje stoletje, prihaja čas za objektivno oceno dejstev, ločeno od vsiljive politične propagande.

Potem ko smo 45 let (1945-1990) sprejemali le eno, silno zveličavno resnico komunističnih zmagovalcev o "narodnoosvobodilnem boju" in seveda o še pomembnejši revoluciji (le-ta je po 1991 pri uradnih zgodovinarjih bivšega režima nekako poniknila), smo v desetletju od 1991 začeli preobremenjeno sprejemati tudi raznoliko pisanje proti komunistične strani (spomini, publicistična in strokovno zgodovinska dela). Naš spis bo upošteval znana zgodovinska dejstva, interpretacija dogajanj pa bo skušala biti čimbolj samostojna, torej subjektivna. Zgodovinska dejstva so sicer nujna osnova, bistvena pa je vedno interpretacija teh dejstev.

Posebnost naše bratomorne vojne (bratskega spora) 1941-1945 je, da se je dogajala v širšem okviru 2. svetovne vojne. Drugačen primer je bil na primer v Španiji (1936-1939), ko so bili vojni spopadi še omejeni na to državo, vendar sta obe vojskujoči se strani - republikanci in frankisti - dobivali večjo ali manjšo pomoč od zunaj (Italija, Nemčija, Sovjetska zveza).

Znano je, da se je 2. svetovna vojna uradno začela z napadom Nemčije na Poljsko (1. septembra 1939). Ob takratnem paktu med Hitlerjem in Stalinom so Poljsko napadli še Rusi in tudi oni zasedli del Poljske. In pogledjmo. Angleži in Francozi, ki so mirno prepustili Hitlerju Avstrijo in Češkoslovaško, so se zaradi Poljske spustili z Nemčijo v vojno. A pozor na paradoks. Sovjetski napad na Poljsko so zahodni demokrati (ali zahodni imperialisti) sprejeli kot nekaj nepomembnega, nevznemljivega in dalje, Angleži in Francozi niso Poljakom prav nič pomagali. Še več! Pomagati niso mogli niti sebi, saj je Hitler hitro zasedel tudi Francijo in vrsto zahodnih evropskih držav. (če tu naj opozorimo na

anglo-francoski poraz v 2. svetovni vojni. Če so namreč Angleži s Francozi šli v vojno zaradi Poljske, so jo resda izmaknili Nemcem, a prepustili ob koncu vojne sovjetski (ruski) okupaciji: prim. zahodnjaško kupčijo s tujim ozemljem v 1. svetovni vojni: Londonski pakt).

V tej 1. stopnji 2. svetovne vojne (1939-1941) je ostala kraljevska Jugoslavija – tako kot večina balkanskih držav - zunaj neposrednih spopadov. Država si je s tem prihranila dve leti vojnih tegob. Zanimivo je, da si je v unitarni, srbsko vodeni državi Hrvaška šele leta 1939 pridobila opaznejši položaj (ustanovitev banovine Hrvaške, vlada Cvetkovi]-Maček). Hitler je ob snovanju novega evropskega političnega sistema (nekake predhodnice evropske zveze pod nemškim vodstvom) skušal manjše države (npr. Madžarsko, Romunijo, Bolgarijo...) podrediti tako, da bi se le te pridružile trojnemu paktu (zvezi Nemčije, Italije in Japonske).

Dejansko je bila leta 1941 že domala cela Evropa pod nemško vojaško kontrolo. Tudi Jugoslovanska vlada je 25. marca 1941 podpisala pristop k trojnemu paktu, kar lahko označimo kot najustreznejšo politično potezo v tistem času. Vlada si je s podpisom zagotovila, nič manj kot nadaljnji obstoj države. Če ne bi podpisala sporazuma, bi storila tako rekoč politično samomor (prim. knjigo D. Gregoriča: Samomor Jugoslavije, Lj. 1945. In vendar je samomor vendarle sledil. Kot protestni odziv na podpis trojnega pakta so nastopile v Beogradu in v še nekaterih jugoslovanskih mestih demonstracije (ob vplivanju angleških agentov). Demonstraciji sta spremljali absurdni gesli: Bolje rat nego pakt (Boljša je vojna kot sporazum) in Bolje grob nego rob (Boljša je smrt kot pa suženjstvo; prim. tudi Prešeren: Manj strašna noč...) Zakaj bi bila boljša brezupna vojna, kot začasno koristni sporazum, najbrž ne bi znal razložiti nobeden od kričačev, plačanih od Angležev. Siliti šibko jugoslovansko vojsko v spopad z nad močno Nemčijo (o nemških satelitih niti ne govorimo) v času, ko je nemški vojni stroj suvereno obvladoval večino Evrope, je bilo zares samomorilsko dejanje. Vedeti moramo namreč, da s samim pristopom k trojnemu paktu Jugoslavija ne bi bila zasedena od tujih čet, morala pa bi seveda dopuščati prehod nemških čet preko svojega ozemlja. Srbski anglofilski generali pod vodstvom generala Simovića so nato 27. 3. 1941 izvedli državni udar, a nova (očit-

no Angležem naklonjena) vlada podpisa k trojnemu paktu vendarle ni preklicala: Angleži pa tudi Jugoslaviji – tako kot prej že Poljski – niso prav nič pomagali (ali mogli pomagati), le pahnili so jo v pogubo. Nekateri poznejši politični komentatorji so poudarjali, da je bil vojaški udar usmerjen predvsem notranjepolitično. Srbski generali niso sprejemali večje vloge hrvaške politike v državi.

Kakorkoli že: Hitler ni mirno sprejel balkanske politične zmešnjave in tako so Nemci (in njihovi sateliti) 6. 4. 1941 z več strani napadli Jugoslavijo. Jugoslavijo so si razdelili kar štirje okupatorji (Nemci, Italijani, Madžari in Bolgari).

Zamisel o odporu se je pojavila kaj kmalu. Ni čudno, da je ta zamisel izšla iz nacionalno najbolj osveščene organizacije iz primorskega TIGRA, ki se je na Primorskem že več kot desetletja na različne načine upiral Italijanom. Tudi prvi oboroženi spopad med domačini in okupatorji na Slovenskem je bil v znamenju TIGRA. Ni dvoma, da bi moral biti praznik slovenskega upora v 2. svetovni vojni 13. maj in ne 22. julij (streljanje na slovenskega (!) orožnika pod Šmarno goro), sploh pa ne 27. april, dan ustanovitve protimperialistične fronte, ki so jo ustanovili komunisti (že od začetka podrejeni pridruženi člani PF so bili levi katoliki (krščanski socialisti), levi liberalci (sokoli) in levi izobraženci: šlo je nekako za združeno levico pod komunistični vodstvom). Pomudimo se pri širšem političnem položaju 27. aprila. To je bil čas delujočega pakta med Hitlerjem in Stalinom in komunisti so bili pravzaprav na Hitlerjevi strani. Značilno je tudi, da je bil "protimperializem" PF usmerjen proti zahodnim imperialistom (takrat poraženim). Seveda so bili Angleži in Francozi res imperialisti, a največji dejanski imperialisti tistega časa v Evropi so bili Nemci in sovjetski Rusi. Politična ost 27. aprila je bila torej dokaj neustrezna, saj so bili zahodni imperialisti navsezadnje prijatelji bivše jugoslovanske države.

Dejstvo je, da so bili slovenski komunisti aprila 1941 še daleč od kakršnegakoli odpora proti okupatorjem, saj so ubogljivo sledili sovjetski politiki. Še več, če bi pakt Hitler-Stalin obstajal še dalje, komunističnega odpora proti okupatorjem tudi nadalje ne bi bilo. Vemo namreč, da je o vsakršni javnosti evropskih (jugoslovanskih, slovenskih...) komunistov odločala Kominterneta v Moskvi, oziroma sovjetsko vodstvo ali kar

enostavno diktator Stalin.. Torej brez ukaza iz Moskve ne bi bilo nikakršnega odpora slovenskih (jugoslovanskih...) komunistov.

Ambrož Kodelja

Edvard Kocbek in duhovniki

Novi Kocbekov dnevnik, ki je izšel v Ljubljani in obravnava leta 1949 je vsekakor zanimiv. Prebral sem ga takoj po izidu. Nanj nas je opozoril dr. Jože Pirjevec v Primorskem dnevniku v Glosi.

Misel, ki jo Kocbek posveča duhovnikom pravi:

“Najbolj zmešani so bili dejansko duhovniki. Morda v nekem pogledu šele ta večer spoznavam pravi obseg te ozkosti, ki jo je v odločilni uri pokazal tako spoštovani in odločilni stan na Slovenskem.” In še: “Duhovna pripravljenost mnogih močnih ljudi in duhovniki se še dolgo ne bodo mogli srečati. Najžalostnejše bo torej to, da predstavniki Cerkve na Slovenskem ne bodo sposobni uloviti v svoja jadra milega, izredno bogatega vetra, ki prihaja iz notranjosti mnogih očiščenih in dognanih ljudi.”

Prof. Jože Pirjevec dodaja: “Kako preroške besede, kako primerne za današnji čas.”

Tu ni jasno, ali je celotni Kocbekov dnevnik preroški, ali samo misel o duhovnikih. Tudi ni jasno, kaj naj sedanji slovenski duhovnik doma, zamejstvu in zdomstvu, od tega kar Kocbek “prerokuje”, ulovi v svoja jadra.

Papež Janez Pavel II. je leta 1980 v Parizu hudomušno odgovoril redovnicam, ki so ga gledale z daljnogledom.

K tej Kocbekovi misli ali izjavi bi dodal zapis iz knjige "Življenjepis iz zapora dr. Stanka Leniča. Takole pravi o tem času:

"Tako je v cerkveni disciplini neka ohlapnost. Tako se je godilo tudi med okupacijo. Škof dr. Gregorij Rožman se je načelno jasno izrazil proti OF. Podprl je moralno oborožen odpor proti NOV. Duhovniki pa so se šli svoja pota. Nekateri so hodili v sredi zmernosti, drugi so šli z domobranci, tretji pa so simpatizirali z OF. V te tri kategorije bi se dala porazdeliti vsa duhovščina (Misli na ljubljansko škofijo)

1.-Velika večina je načelno popolnoma odobravalala škofov nastop proti OF, vendar se sama ni eksponirala razen v pridigah, ki so obsojale OF. V to skupino bi lahko naštel vse kanonike in na deželi predvsem starejše in nekaj mlajših, ki so doživljali čas.

2.-Precejšen del mlajših duhovnikov je posegel v borbo zelo aktivno. To so bili predvsem podeželski kaplani in nekateri begunci.

3.-Verjetno majhen del pa so duhovniki, ki so bili simpatizerji OF. (Francišskani Tominca, Aljančič, dr. Fabjan, dr. Mikuš, dr. Miklavčič, Canjkar in morda še kdo.)

Bralcu prepuščam sodbo, kaj je objektivno napisano.

V Kocbeku moramo gledati človeka, ki v svojih ideoloških predstavah in v javnem delovanju ni uspel. Nekatere njegove izjave so zelo kritične in bi slovenski zgodovini delali škodo, če bi jih jemali kot zgodovinski vir in samo z njimi skušali dokumentirati tedanji slovenski zgodovinski čas.

Vsekakor je zanimivo, kako je Edvard Kocbek opravičeval neštne umore in pomirjeval svojo pekočo vest.

Na straneh 26-27 svoje "Tovarišije" poroča o vtisu, ki ga je na vodstvo OF in predvsem na njega samega napravila vest, ki jo je na teren prinesel kurir iz Ljubljane, da je bil po sklepu ljubljanskega vodstva umorjen dr. Lambert Ehrlich"

Ta umor imenuje Kocbek "izvršitev sankcij". Pravi, da ga je pekla vest in vso noč ni mogel spati. Skušal je sam pred seboj upravičiti ta umor.

Svojo nemirno vest je skušal potolažiti z razmišljanjem o moralni in zakoniti upravičenosti umorov OF, pravi:

"V tako razgibanem obdobju zgodovine se stališče pravega pojmovanja popolnoma spremeni in postane politično. Pozornost politične justice je obrnjena na ogroženost ljudske skupnosti, ne pa na psihologijo obsojenca. To se pravi, da sme določena človeška skupnost s polno pravico seči po revolucionarnih sankcijah, kadar je njen obstoj ogrožen. Kdor je v takem stanju odgovoren za kolektivno usodo, ima pravico biti neusmiljen, sme vzeti življenje posamezniku, ne glede na njegove osebne kvalitete."

Ko je Kocbek 23. maja 1942 prišel med partizane jim je na mitingu govoril o dveh koncepcijah upora proti okupatorju in orisal razliko med partizani in četniki. (stran 19 "Tovarišije")

Tu je sam priznal pred komunisti, da se bore tudi četniki proti okupatorju, le na drug način, vendar je pristal na "zakon", da bodo pobijali vse tiste, ki se bore proti okupatorju izven OF.

Dne 11. junija 1942 sta Kocbek in Kidrič ponovno razpravljala o načrtnih umorih, ki jih je treba izvajati. Takole pravi Kocbek na strani 41: "Skupno sva ugotovila, da je potrebno po treznem premisleku justifikirati vse duhovne, ki začenjajo ogrožati naše delo."

DRAŽGOŠE

Dražgošanko Milico Novak je močno vznemirila izjava slavnostnega govornika na letošnji proslavi v Dražgošah, ko je dejal: "Če ne bi bilo takrat te bitke, bi se danes tu govoril drug jezik." Lani poleti sem se pogovarjal z nekaterimi preživeli domačini iz Dražgoš, in tudi oni so

drugačnega mnenja, kot razlaga dražgoško bitko uradna slovenska politika.

Vse kaže, da gre za veliko in množično zavajanje, zato predlagam Državnemu zboru RS, da določi skupino strokovnjakov, da razišče, kaj se je na Dražgošah od 9. do 11. januarja 1942 v resnici zgodilo. Potrebno je temeljito analizirati dražgoško bitko ter učinkovitost, smiselnost in posledice partizanskega bojevanja. Izvirna pričevanja in resna znamenja kažejo, da so se partizani z neodgovornim izzivanjem okupatorja v bistvu le maščevali nad Dražgošani. Zakaj? Se morda niso dovolj odzivali in vključevali v partizanske vrste?

Posebej je potrebno pojasniti, ali januarski partizanski "podvig" v Dražgošah opravičuje tolikšno število žrtev nedolžnih domačinov, izgon preostalega prebivalstva in požig celotne vasi? Zakaj so partizani potisnili prebivalce Dražgoš v tako neizhoden položaj? Je bila "slavna bitka" iz taktičnih in človekoljubnih razlogov smiselna in utemeljena? Je bil beg partizanov pred okupatorjem in opustitev nedolžnih vaščanov splošna praksa partizanskega bojevanja?

Že vnaprej izgubljena bitka na Dražgošah še vedno glasno kliče po mnogih zamolčanih odgovorih. Menim, da imamo prebivalci Slovenije pravico vedeti, ali gre v primeru Dražgoš za slavje ali žalovanje!

Ive A. Stanič

Pavla Lovše Korošec

BEGUNSTVO (Nadaljevanje)

Ko je bilo konec gospodinjske šole sem morala na delo v Steinfeld v veliko mizarsko tovarno. Živelimi smo v barakah za delavke in delavce ločeno.- Hrana je bila boljša kot v taborišču. A delo v tovarni mi ni ugajalo. Preveč monotono je bilo. Mi z Rezi in atom smo bili v tovarni in le redko smo se vračali v taborišče k mami in Tinki. Vzdržala sem le nekaj mesecev.

Tinki se je nekoliko zboljšalo zdravje, da je mogla hoditi.

Skupina starejših študentov se je pripravljala, da bi šli v Peggez-Lienz študirat. Odločili sva se s Tinko, da bi se jim pridružili. Vendar ravnatelj dr. Marko Bajuk je sporočil, da je profesorski zbor sklenil, da je že potekel rok za vpis na gimnazijo ne rednim dijakom Dal pa nam je možnost, da smo opravili privatne izpite čez nekaj razredov. Seveda smo morali napraviti celo sprejemni izpit za prvo gimnazijo. Večina študentov - domobrancev ni imelo spričeval. Na prošnjo za sprejem v prvo gimnazijo sem napisala vse dokumente, ki sem jih imela s seboj: Vsa spričevala osnovne šole, spričevala meščanske šole iz Lichtenturnovega zavoda, maturitetno spričevalo, spričevalo 1. in 2. letnika trgovske akademije in dijaško knjižico 3. letnika trgovske akademije v katerem je bilo polletno spričevalo 3. letnika trg. Akademije in zadnja ocena v maju 1945. Kljub vsem tem spričevalom, sem morala napraviti sprejemni izpit za prvo gimnazijo. Po sprejemnem izpitu, smo delali z ostalimi sošolci izpit čez prvo gimnazijo in še čez drugo gimnazijo. Tinka ni vzdržala več, zaradi bolečin, po drugem izpitu se je morala vrniti nazaj v Spittal v ambulanto na zdravljenje. V jeseni, septembra smo vstopili v 3. gimnazijo, ker več izpitov profesorski zbor ni dovolil. V decembru smo opravili izpite čez 3. letnik in po božičnih počitnicah vstopili v 4. gimnazijo. Živeli smo v dijaškem konviktu z ostalimi dijaki, ki niso imeli staršev, ločeno dijaki in dijakinje. Mama so ostali v taborišču Spittal s Tinko, ki je bila v ambulanti, in spet ni mogla hoditi.

Poleg vseh skrbi za Tinko so mi mama včasih poslali vrečo jabolk, ki so jih dobili pri dobrih koroških kmetih za plačilo, ker so jim pomagali pobirati krompir. V pismu so mi naročali: "razdelita se jih z Ivanom po bratsko."

K "žegnu" smo prinesli

Kako prav so prišla ta jabolka za potešiti lahkoto, saj odmerki hrane v konviktu so bili tako pičli.

Med tem so taborišče Pegezz-Lienz preselili v taborišče Špittal in enako tudi taborišče Št. Vid in Kellerberg. Tako smo bili potem vsi skupaj. Samo ata in Rezi sta delala še v Steinfeldu, le kakšno nedeljo sta se pripeljala med nas.

Ob koncu šolskega leta smo končali 4 razred gimnazije in bili menda vsi starejši dijaki kot odličnjaki oproščeni mature.

V taborišču se je povečalo kulturno in prosvetno življenje. Vse organizacije smo imeli v taborišču: Katoliško akcijo, dijaki in dijakinje - Marijino kongregacijo, skavte, pevske zборе, gledališki odsek, šivalnico, kjer so se dekleta učile šivati, prav tako krojaško in čevljarstvo delavnico za fante.

V gledališki dvorani, ki je bila poleg gimnazije so predvajali pogosto razne igre, akademije, koncerte. Salezijanci so zbirali in vzgajali mladino v mladinskem domu, jih vodili na taborenja. Tako, da je bilo kar lepo in pestro življenje, tudi hrana se je zboljšala, kruh smo dobivali ena črna štruca za 12 oseb. Ob glavni cesti po taborišču so napeljali zvočnike. Opoldne in ob večerih so pele Cilka in Milka narodne pesmi. To so bili lepi trenutki.

Ribničani so se znašli, kot vedno. Začeli so delati suho robo, sita in rešeta in jih prodajali po Koroški in Tirolski. Dobro so služili. Tudi v naši baraki, četudi ni bilo nobenega Ribničana, so začeli delati sita. Mama so se navdušili in hitro so se naučili. Sosed Mirko jim je dal vse potrebno za sita in tudi prevzel prodajo. Tako so mama imeli denar in ko je šel pod oknom mimo barake Rus in ponujal "kruha črnoga treba.." so nam mogli kdaj kupiti "kruha črnoga", za priboljšek.

Bilo je že kar vzdržno življenje v taborišču, le živeli smo v strahu, ker so vedno prihajali razni ovaduhi, agenti iz Slovenije in nas nagovarjali, da bi se vrnili domov. Seveda komunistom smo bili trn v peti, tako blizu meje. Nekaj časa vem, da smo imeli pripravljene nahrbtnike, če bi nas hoteli nasilno vrniti, da bi zbežali iz taborišča.

Uvajali so naše ljudi Angležem, da bi jih preganjali. Zgodilo se je, da so sredi noči Angleži pregledali taborišče in iskali "zločince". Če so naši v vodstvu taborišča izvedeli za racije predčasno, so obvestili domo-

brance, da so odšli na polje ob Dra-
vi, ven iz taborišča in zunaj taborišča
prestali noč.

Po preselitvi iz 13. barake, ker so
jo uporabili za delavnice, smo se pre-
selili v 52 barako v novo taborišče.
Barake so bile na kolih, nekoliko dvi-
gnjene. Takoj smo izrezali pod, da je
bil izhod pod barako in napravili po-
krov in nanj postavili mizico s prtom.
Ko so Angleži ponoči trkali na vrata
za pregled barake, so mama zbudili
Ivana, dvignili mizo, odkrili pokrov
in ga potisnili pod barako. Ko se je
razgledal v temi spodaj, je zagledal
še druge sostanovalce, ki so napravi-
li isto. Tako so se rešili, da jih Angle-
ži ne bi odvedli v zapore v Wollberg.
Življenje ni bilo varno, zaradi komu-
nističnih agentov. Zato smo si želeli čimprej ven, čim dlje od meje.

Bizoviška dekleta

(Nadaljevanje prihodnjic)

Milan Muhič

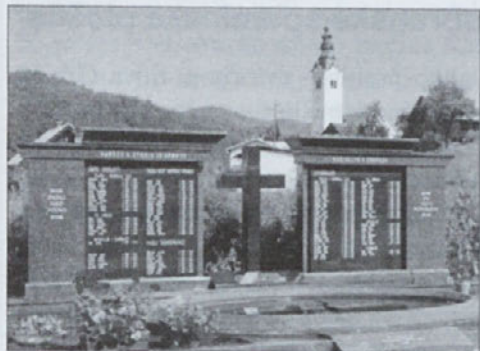
“Kaj vse ponujajo domobranske spominske plošče”

Z mastnim naslovom smo lahko prebirali avtorja g. Silva Grgiča, zadrtga komunističnega pisca pretežno izmišljotin za čas bratomorne revolucije na naših tleh v SP (Slovenski Panorami) vse od 21. 6. do 19. 7. 2001, kjer se ponovno trudi zaničevati tako žrtve komunizma, kakor vse, ki se še danes drznejko kakorkoli spregovoriti in napisati drugače, kakor razmišlja on sam.. Grgič v svojih nadaljevankah, kakor tudi raz-
nih brošurah želi prikazovati in povečevati za obdobje bratomorne revolucije 1942-45-52 le partizane kot da so oni zmagovalci nad okupa-
torjem na naših tleh. Že tu ne morem preko dveh dejstev.

Zakaj je potem padla prva žrtev v Ljubljani od komunistične strani že 10. 5. 1941 in to ni bil okupator, pač pa slovenski domoljub. Takih partizanskih žrtev je bilo med zavednimi slovenskimi domoljubi še veliko, preden je odšla na teren Nacionalna ilegala ali potem ko so se začeli ustanavljati samoiniciativno vaški stražarji, kateri so bili prisiljeni sprejeti orožje za obrambo svojih ognjišč in lastnega življenja tudi od samega takratnega okupatorja, kateri pa je znal še kako izkoristiti takratno bratomorno revolucijo. Tako v tem primeru ne moremo govoriti, kot trdite tovariši-boljševiki, da so bili vaški stražarji, okupatorjevi pomagači, ko so se uprli komunističnemu nasilju. Da pa bomo takratno dogajanje lažje dojeli, pa bi citiral le odlomek povelja vodstva slovenskih partizanov z dne 15. 3. 1944: "...Naša glavna naloga je neusmiljeno iztrebljati notranjega sovražnika, ki hoče rušiti narodno oblast...(kakšno le), Poleg teh nalog morajo čete, bataljoni uničevati in izganjati tudi okupatorja...Živela Rdeča Armada! Živel voditelj in učitelj vseh narodov tovariš Stalin!"

Ali dokument z dne 20. 10. 1943, o popolnem nadzoru KP nad NOV.

Ali dokument števil. 80, z dne 5. 6. 1942, s podpisanim komandantom Suhadole Luko in političnim komisarjem Novak Fricem, da bo NOV postrelila zajete talce. Stalin je bil tisti od partizanov slavošpevni zločinec, kateri je slovenske komuniste učil boljševizma. Tisti, kateri je v KGB-ju vzgajal inštruktorje za kasnejši kominterni genocid nad slovenskim narodom. To je tisti, kateri ima na vesti in je odgovoren po raziskavah angleškega zgodovinarja R. J. Rummla, (London 1996) za smrt 42,672.000 ruskih ljudi. Po teh raziskavah so Titovi partizani "šeše" na devetem mestu z 1,170.000 svojimi žrtvami.

Upam g. Grgič, da se lahko oba le sramujeva takšnih števil, kaj še, da bi še v naprej pisali, kot ste morali pisati zadnjih petdeset let in kar nekateri še danes počnejo in to brez sramu, nekateri pa celo s ponosom.

Sicer pa že sam naslov v

SP pove avtorjevo zaničevalnost in žalitev do žrtev komunizma. Sam nisem še nikjer opazil, da bi bil kje postavljen tak spomenik, kot ga žaljivo navajate g. Grgič v samem naslovu. Poznam pa "Spominske plošče zamolčanih žrtvah komunizma v Sloveniji 1945-52", kjer lahko z žalostjo ugotovimo, da je premalo slovenske zemlje za tako število žrtev revolucije od strani komunizma. Za vse te žrtve, katere je večinoma zverinsko po-

končala ravno partizanska vojska in katera množična grobišča odkrivamo še danes po 56-tih letih. Žalostno je od te države, da se ji še danes ne zdi vredno te žrtve spoštljivo pokopati s posvetilom, da so njihova nedolžna življenja zverinsko pomorili komunisti, po vzoru ruskega boljševizma. Ali ni to dokaz, da je bil takrat storjen zločin nad človeštvom in žalostno je, da do danes ni stopil en sam zločinec pred roko pravice v slovensko sodno palačo. Očitno so vsi takratni zločinci pozabili na svoje storjene zločine, a ne pozabljajo pa svojih privilegijev. G. Grgič, ali niso množična grobišča ujetnikov, ranjencev, kateri so bili predani partizanom in so jih ti zverinsko pokončali, genocidno dejanje nad narodom?

Navedel bi le nekaj takih primerov, december 1942 Ajdovec in Dobski grad pri Mirni. Ali 15. 9. 1943, Veliki Osolnik pri Velikih Laščah, kjer je Tomšičeva brigada zajela in ob zidu zverinsko pomorila 24 ljudi.

20. 9. 1943 pobjoj 28-tih turjaških ranjencev. Istega dne v nočnih urah je bilo pobitih še 11 zajetih ljudi, naslednji dan pa je bilo pomorjenih še 60 turjaških branilcev nad velikolaško železniško postajo. Vsi ti so se pod častno obljubo partizanske amnestije vdali v nedeljo popoldne, 19. 9. 1943 na Turjaku, torej so bili vojni ujetniki. Seveda tu sploh ni potrebno omenjati genocid storjenega nad lastnim narodom od strani komunistov po maju 1945. Te številke so prevelike, a za ta dejanja, katera so sankcionirana tudi v našem KZ (čl. Od 373 do vključno 379, kakor tudi

še veljavni 144 KZ SFRJ) kakor 2. člen ženevske konvencije iz leta 1929, kjer govori o ne zastaranju takega hudodelstva proti človeštvu. Slovensko tožilstvo pa do danes še ni poklicalo ni enega samega "borca za svobodo" pred sodni senat. Državno tožilstvo, čemur je sodni senat zaslepljeno sledil pa je našel montirano žrtev na domobranski strani, kjer se je sodni proces vlekel celih 20 let. In ta sodni senat pod predsedovanjem pristranske in nepravične sodnice Tatjane Skubic, je na podlagi še udbovske montaže "rekla, kazala" to žrtev, spoznal za vojnega hudodelca, Vinka Levstika, kjer mu je obtožba očitala in to brez zanesljivih dokazov poboj dveh partizanov.

V razmislek pravni državi sledeče: Na eni strani so komunistični zmagovalci pustili za seboj masaker genocidne morije, pri čemer tako tožilstvo, kakor sodstvo nesramno molči, na drugi strani pa je to isto sodstvo zmožno na podlagi montiranih udbovskih zasliševanj nekoga celo obsoditi na 12 let zapora. Sprašujem se, ali je Slovenija, kot navaja 2. člen Ustave sploh še pravna država ali 18. člen, ki govori o enakosti pred zakonom in kdo bo odgovarjal za storjene krivice g. Vinku Levstiku. Ali bomo za take storjene krivice odgovarjali le kolektivno vsi Slovenci. Akterju teh krivic sodnici Tatjani Skubic pa se ji ne bo skrivil en sam las za njeno moralno, kakor materialno odgovornost, ki jo je povzročila s svojim neodgovornim delom.

G. Grgič, že iz dveh vaših napisanih knjigah dobesedno kar mrgoli kup laži in izmišljotin, kakor tudi iz vaših brošur, katere vam izdaja vaša borčevska organizacija, ki prejema (ne vem do kdaj bo še), ogromno davkoplačevalskega denarja, ki se očitno preliva tudi zato, da taki kot ste vi osebno in vam podobni, še danes ustvarjate in širite nestrpnost, sovraštvo in mržnjo med nami. Ko pa sami navajate, da črpate "zanesljive" vire od vaših sotovarišev, piscev zgodovine v času enoumja, kot so npr. Saje, Strle, Ferenc, Guček, Ambrožič in podobni, vam bom citiral le delček izmišljotin vsaj iz Sajatove knjige, napisane leta 1952, kjer na strani 450, za ambruško postojanko vaških straž navaja sledeče: "Suho krajino so belogardisti hoteli imeti za svoje kraljestvo. Če je na to ozemlje stopila partizanska noga, so se beli vojščaki kot razjarjeni psi zagnali na partizane, mučili ujetnike, ujete partizanke pa drug za drugim posiljevali". To naj bi izrekel "neki" Suhokranjec, turjaški ujetnik

brez sramu na zaslišanju oktobra 1943 v Ribnici, kateri je zatrdil, da je to počel na ukaz predpostavljenega in kateremu je visel okoli vratu 5 cm visok križec.

G. Grgič, tudi to napisano sem temeljito raziskal, tako med partizani iz naših krajev kot vsesplošno. Vsi so mi odgovorili, da na področju Ambruške postojanke vaških straž, kakor kasneje domobranstva, ni bila ujeta nobena partizanka, kaj šele, da bi jo kdorkoli od vaških stražarjev posiljeval kot razpihujete tudi vi in vam podobni komunistični pisuni. Mogoče je tudi vam pošel spomin, da ne veste, da so takratni partizanski zasliševalci v Ribnici zapisali vse, kar se jim je zahotelo, kar tudi lahko razberemo v IZJAVI zaslišanih zajetih bogoslovcev iz Turjaka z dne 21. 9. 1943.

Ali drugi primer izmišljotin, iz vaše prve knjige stran 105. "Vlačili so ga od hiše do hiše. Tepli so ga, dokler ga ni nekdo (Kasneje v SP oktobra 1999 navajate celo ime) iz Primče vasi s sekiro pokončal. G. Grgič, to so težke obtožbe in nizkotne izmišljotine. Seveda takih izmišljotin in laži je že ogromno raziskanih in jih bo zgodovina demantirala. Ta navedeni ranjeni partizan, ime mu je bilo Ivan, je bi l tedaj resnično ranjen in ujet pri Bakrcu in v gnojnem vozu odpeljan skozi Ambrus v Zagradec. In tako ni končal kot lažnivo navajate v svojih knjigah "dokler ga ni nekdo s sekiro pokončal v Primči vasi".

Predvolilni govor Edvarda Kardelja 16. avgusta 1947 v Ljubljani, v katerem je ob "dolgotrjnem, viharnem pritrjevanju" spregovoril o petletnem planu, ob "ogorčenem vzkljanju" pa napadel intelektualce iz Nagodetove skupine, ki so jih nekaj dni prej obsodili, nekatere na smrt, druge pa na dolgotrajne zaporne kazni:

"In prav ta del prodane, korumpirane in brezidejne inteligence na čelu z Nagodetom, Furlanom, Vodetovo in drugimi, ta je sedel na zatožni klopi. Tam je torej sedelo golo, prodano izdajstvo v tuji službi. (Vzklík - Tako je!) Podleži so zaslužili težjo kazen. Samo človekoljubnosti ljudske demokracije se imajo nekateri od njih zahvaliti, da jih ni ljudska roka težje zadel. (Burno vzklíkanje.)"

G. Grgič, sprašujem, do kdaj bo v vas teklo toliko sovraštva in mržnje, do drugače mislečih Slovencev. Do kdaj se boste tako hudičevo trudili še sedaj sejati nestrpnost in sovraštvo med ljudmi. Vse to je razbrati iz vašega pisanja, med drugim tudi v SP oktobra 1999, kjer ste mi celo grozili, kaj vse boste pisali v tretji vaši knjigi o Ambrusu. Tu vas moram javno opozoriti, da se je v času vašega komunizma resnično pisalo veliko neresnic, izmišljotin in laži o Suhi Krajini in Ambrusu, zato sedaj od vas pričakujem, da že enkrat prenehate s takšnimi lažmi in sovražnim podpihovanjem, ko blatite naše prednike pomorjene od strani komunizma. V kolikor nimate v sebi prav nikakršnih moralnih vrednot, da lahko vso to lažno gonjo komunizma še naprej v nedogled nadaljujete, bomo prisiljeni proti vam, ki zavestno širite take nizkotne laži in izmišljotine vložiti kazensko ovadbo in upam, da se ne morete v nedogled sklicevati na razne neresnične tudi arhivske dokumente, katere prepisujete brez, da bi preverjali o verodostojnosti le teh. Ta vaša tretja knjiga pa je le odraz prepisovanja v večji meri revolucionarnih izmišljotin.

Seveda pa sem dolžan vam odgovoriti, ko navajate, celo izračunavate v SP, ki je izhajalo v nadaljevanjih s % žrtev komunizma 1941 do 1945 v Ambruški župniji. Zaupati pa vam moram, da to, da sem se odločil raziskovati resnico iz obdobja revolucije me je navdušil sam nekdanji politkomisar N. Š. – Boris Nikič in to že leta 1972, ko mi je med daljšo debato blizu Ambrusa povedal sledeče: "...takrat smo storili napako, velik zločin, katerega bo slovenski narod moral obsoditi..."

Tako sem tudi sam zbral in napisal v list zgodovine. Pomorjenih in zamolčanih 188 žrtev komunizma iz majhne ambruške župnije, kar je skoraj 20% prebivalstva takratne župnije, katere pa so bile večina zverinsko pokončane po 15.5. 1945, kar je tudi razvidno iz mojih raziskav v mojih izdanih knjigah. Tudi tisti, za katere vi navajate v SOP, da ne spadajo na spominsko ploščo kot žrtev komunizma, so žrtve komunizma, če ne neposredne pa posredne. Navajate, da Hočevar Anton 1821, žal letnico niste navedli pravilno in Hočevar Slavko, da ne spadata na FSP, kjer da sem ugotovil, da sta ostala neznanu kje. G. Grgič: ne samo te dva, ogromno slovenskih mož in fantov, očetov in žena pomorjenih od strani komunizma je ostalo za svoje neznanu kje. Za njihove ostanke

ve le rabljeva komunistična roka, katera jih je zverinsko pokončala in mogoče tudi vi. Kdaj bo ta rabelj spregovoril in svojcem pokazal vsaj ostanke pomorjenih Slovencev, svojih žrtev? Hrovat Ana in trije Papeževi so bile res žrtve bombardiranja. Se vprašate, kdo je neposredno takrat izzval to italijansko bombardiranje? Tega dne 16. 3 kot ga navajate, so partizani med drugimi vaškimi postojankami začeli napadati tudi Ambruško. Zračni napad pa je bil naslednji dan in ne 16. 3. kot ga navajate. Za mlado Mišmaš Ivanko pa se je kasneje eden od napadajočih partizanov celo sam hvalil (bil je logar v teh krajih) kako je zgodaj zjutraj prvega dne napada ustrelil navedeno Ivanko, ko se je prikazala na vratih svoje hiše. Na teh vratih, (danes so v zidnici,) pa je še vedno sled krogle.

Perko Alojz in Zavodnik Franc sta bila civilne žrtve italijanske ofenzive v Starem Logu, kjer so jih izzivalo veliko šibkejši partizani in po izzivanju se umaknili v gozdove a civilno prebivalstvo prepustili v nemilost ofenzivi. Pričevalci vedo povedati, da so Italijani ta napad izvedli zaradi izzivanja z obstreljevanjem manjše skupine partizanov na italijansko postojanko v Starem Logu. Novak Franc roj. 6. 5. 1918, ki ga navajate za Ambrus pa sploh ni iz Ambruške župnije in ga sam nikjer ne navajam. Iz vsega navedenega je vaš sklep netočen. Nesporno je vseh 188 žrtev komunizma v ambruški župniji, katere so napisane v moji knjigi iz leta 1998. V zbirni preglednici FSP 2 in ne 1 kot se je vam zapisalo, pa je v tabeli na strani 169 netočna ugotovitev za žrtve med civilist, kakor tudi v Ambrusu ni bilo žrtev med plavogardisti. Sicer sem pa tudi sam ugotovil, da je predelnica v tej knjigi za našo župnijo pomanjkljiva, kjer se navaja le 178 žrtev in ne vseh 188. Do take nepravilnosti v FSP je prišlo tudi iz razloga, ker se svojci še danes bojijo spregovoriti, da so bili njihovi sorodniki žrtve komunističnega nasilja. Lahko si predstavljate, kakšen strah je komunizem zasejal med preprostimi ljudmi širom Slovenije.

Sicer pa g. Grgič, tudi če bi bilo žrtev komunizma v naši Ambruški župniji le toliko, kot se jih navaja v tabeli FSP 2, bi se moral za storjene zločine komunizma sramovati sleherni Slovenec in ne samo vaša borčevska organizacija.

Zakaj Bog ne gre proč

V ZDA je izšla knjiga z gornjim nenavadnim naslovom. Sicer ni prva v tej tematiki, je pa prva, ki je meni prišla v roke.

V knjigi avtorji (eden je med tem že umrl), podrobneje opisujejo njihova raziskovanja o vprašanju človeške vernosti.

Neko obliko vere in verovanja najdemo v vsaki družbi in v vsaki človeški skupini. Ker je temu tako, so se začeli psihologi spraševati zakaj?

Vsa stvar je povezana s tako imenovano meditacijo ali neke vrste zamaknjenjem. V takem stanju podobna dogajanja poznamo iz življenja svetnikov. Človek se odmakne iz svoje okoliščine, ki ga obdaja in se kolikor mogoče približa Bogu.

V krščanski tradiciji pravimo temu stanje svetosti, v vzhodnih verovanjih pa temu stanju rečejo stanje čistosti. V takem stanju je človek popolnoma zazrt vase, v svojo notranjost.

Med primeri avtorji navajajo opazovanja in meritve frančiškanskih sester in Tibetanskih menihov. Ti dve skupini opisujeta svoje občutke nekoliko različno. Meritve aktivnosti njihovih možganov pa so pokazale popolno enakost. Je pa tudi res, da je ta meditacijska kontemplativnost precej bolj razvita pri vzhodnih, kot pri zahodnih verstvih.

Človeški možgani imajo v svojem zadnjem delu središče, ki ga normalno človek uporablja za orientacijo, da ve kdaj stoji, kdaj sedi ali leži, kako velika je razdalja, ali kolikšen je kot. S to sposobnostjo lahko ugotovi, kdaj je dovolj blizu postelje, da se uleže in ne pade na tla. Avtorji pravijo temu področju možganov orientacijska povezanost. V normalnem funkcioniranju je ta del možganov zelo aktiven in vedno poln kroženja krvi.

V meditacijski kontemplativnosti pa je ta del možganov popolnoma miren in popolnoma neaktiven. Z drugimi besedami povedano, človek se v takem stanju obrača samo vase in več ne komunicira s svojo zunanostjo. Frančiškanske sestre pravijo, da so takrat najbližje Bogu, da so v nekem kontaktu z njim.

Torej je vera in verovanje biološkega izvora, je nekaj, kar ima vsak

človek. Kaj s tem človek naredi pa je vprašanje vsakega posebej.. Z drugimi besedami povedano je Bog vsadil samega sebe v vsako človeško bitje. V vsako človeško srce, bolj pravilno v vsake človeške možgane. Vera in verovanje je torej naravna tendenca človeka, je del njegove narave in jo potrebuje, kakor potrebuje vsakdanji kruh. Ker je vera in verovanje vgrajena v vsakem človeku, zato jo najdemo v vsaki človeški družbi.

Komunizem je propadel, ker je hotel iti proti človeški naravi, proti veri in verovanju. Noben sistem, ne ekonomski, ne socialni ne bo obstal, če bo šel proti človeški naravi.

Znanstveniki so odkrili, da so ljudje, ki verujejo in prakticirajo svojo vero in se včasih tudi poglobijo v meditacijsko kontemplativnost umsko veliko bolj zdravi, kot pa tisti, ki ne verujejo. Šele sedaj je znanstveno dokazano, zakaj so komunisti norci. Ne le, da ne verujejo, temveč se proti veri, proti človeški naravi tudi borijo.

Pismo partizanu Dolničarju

...V nadaljevanju pišete:” Druga svetovna vojna na Slovenskem, je bila zelo zapletena; bila je okupacija, bil je upor proti okupatorju in bilo je tudi izdajstvo, priseganje in pomagaštvo okupatorjem ter bratomorni boj.”

Spretno ste se izognili besedi REVOLUCIJA, KI JE MED DRUGO SVETOVNO VOJNO IN PO NJEJ POMORILA NAJVEČ SLOVENSKIH ŽIVLJENJ, IN S TEM POVZOČILA NAJVEČJO TRAGEDIJO SLOVENSKEGA NARODA.

Zaradi revolucije smo se uprli!!

Vojna je bila zapletena za nevedne in zapeljane posameznike, večina naroda pa je spoznala masko OF, ki je bila komunistična partija.

Da bil je upor proti okupatorju,

Dva prijatelja ...

pa ste vi narod ustrahovali z znano grožnjo - "kdor se bo boril proti okupatorju zunaj OF je izdajalec in zasluži smrt," Sledili so umori od otrok do starcev in celih družin zato je bil upor proti vam.

Ko že omenjate pomagaštvo in sodelovanje z okupatorjem, bi bilo lepo in prav, da bi omenili tudi prvomajsko parado leta 1941 v Hra-
stniku, ko so slovenski komunisti korakali skupaj s člani nacistične
stranke, NSDAP vsak

s svojimi zastavami.

Bilo bi prav, da bi povedali, kako so šli zadvorški komunisti z roža-
mi, pijačo in kljukastim križem, do nemške meje na Jančah vabit naci-
ste, da prestavijo mejo "do nas."

Podobno je bilo tudi v Št. Rupertu, ali na Orlah ob komunističnem
prvomajskem zborovanju, ko so vodilni funkcionarji s stegnjeno desni-
co vpili (po domače): Hail eršte maj!"

Da sodelovanja z Italijani niti ne omenjam

Po vojni ste z zanosom vzklikali in pisali gesla: "ŽIVELA REVOLU-
CIJA!"

Ter po njej imenovali spomenike slavoloke in trge, danes pa se bese-
de REVOLUCIJA sramujete in jo zamolčujete.

Ive Stanič

Dušan Maršič, USA

Nekaj neverjetnega!

V magazinu "Mladina", je bil priobčen 14. januarja članek z naslo-
vom "Grozeča voščilnica"

Ko sem prebral ta zloben članek, nisem mogel verjeti, da se kaj
takega piše javno v demokratični Sloveniji. Nosil sem domobransko
uniformo od leta 1943 do maja 1945, na kar sem še vedno ponosen in
v vsem času mojega službovanja nisem srečal enega samega domobran-
ca, ki bi simpatiziral z Nemci, tako da se mi zdi popolnoma napačno
imenovati domobrance quislinge in kolaboracioniste, saj je bil Quisling
predan z dušo in telesom Hitlerju.

Na vseh prireditvah domobrancev, so plapolale slovenske trobojnice in mi smo imeli na kapah slovensko zastavo ter kranjski grb na rokavu - slovenski simboli. Dočim so imeli partizani rdeče peterokrake zvezde, so se pozdravljali s stisnjenimi pestmi ter nosili rdeče zastave s srpom in kladivom, kar je bil znak mednarodnega komunizma. Leta 1945 so komunisti-partizani podjarmili in ne osvobodili Slovenijo, saj so uvedli diktatorski komunistični sistem, pobili masovno domobrance in mnogo civilistov, ki niso mislili kot oni. Partizanske brigade so imele polit-komisarje, ki so imeli pravico likvidirati vsakega, ki ni mislil kot oni popolna diktatura. V letu 1944 so domobranski udarni bataljoni praktično očistili Dolenjsko in Notranjsko, tako da so se morali partizani in njihova osvobodilna fronta umakniti v Belo krajino in na Hrvaško.

Pri umiku domobrancev preko Ljubelja maja 1945 so partizani zaprli most preko Drave v Borovljah, nakar je poveljnik Krener dal povelje Rupnikovem udarnem bataljonu, da most odpre, kar je bilo narajeno v 25 minutah. Večina partizanov je poskakala v reko Dravo in odplavala, da so se izognili borbi.

Čudovito dejstvo pa je, da del današnje slovenske mladine še vedno veruje v komunizem, čeprav je sistem propadel tako rekoč brez strela. Zavedati pa se morajo dejstva, da v demokraciji obstoja vedno toleranca do sočloveka ne glede na to kaj in kako misli.

Naš Slovenski narod se mora prebuditi, strezniti in začeti popolnoma drugo življenje. Vsakdo bi se moral zavedati, da je naprej SLOVENEC in da so njegovi bratje SLOVENCİ in sestre SLOVENSKE, OSEBE, KI JIH MORA SPOŠTOVATI IN LJUBITI.

Belokranjec

Na Suhorju odkrili posmrtno ostanke štirih medvojnih žrtev.

Ko so sredi decembra v Semiču na pokopališču sv. Duha odkrili "ploščo z imeni pol stoletja zamolčanih žrtev komunističnega nasilja v 2. svetovni vojni in po njej", je govornik posebej izpostavil ime semiškega

župnika Rajnerja Erklavca, katerega posmrtno ostanke so našli v začetku lanskega novembra na Suhorju pri Metliki.

Rajnerja Erklavca so partizani odpeljali v začetku novembra 1944. Takrat je minilo leto dni, odkar so partizani ustrahovali Belo krajino. Do rdečih oblastnikov v Črnomlju so hodile delegacije faranov, s prošnjo, naj jim vrnejo gospoda župnika, a zaman.

Zaprli so še kaplana Ivana Pregeljca, češ, da jih je nahujskal.

Ob znanem vpadu domobranskih udarnih bataljonov v Belo Krajino. Teden dni kasneje, med 13 in 15 novembrom, so župnika Erklavca, skupaj z ostalimi zaporniki prignali iz Črnomlja nekam na Suhor, tam pa se je za njim izgubila vsaka sled.

Skrivnost se je začela razpletati, ko je nedavno semiškemu župniku Janezu Šketu sedaj 86 letna Terezija Dragovan povedala zgodbo iz po-vojnih dni.

Takrat je skupaj z mamó (oče je bil v internaciji) zapregla vola in šla orat na Zakotke, kakor so rekli njivi, oddaljeni pol kilometra od domačije na gornjem Suhorju. Nenadoma so se voli ustavili pred orehom na robu njive, kljub grožnji z gajzlo in niso hoteli iti naprej. Njena mama je zato nekaj dni kasneje šla "popravljat" z motiko in ob tem izkopala lase in lobanjo. Ko je o tem povedala sosedoma nista bila začudena Vsi so vedeli, da je na naši njivi grob, samo mi ne.

Prišla sta terenca k meni in rekla, da to moramo zakopati. Naj dobi-mo živo apno, poiščemo moške, ki bodo izkopali globjo jamo. Res smo dobili nekaj moških, toda kdo bo kopal v takem smradu. Grob smo samo posipavali z apnom in nanj nametali zemljo. Od takrat smo tisti kos njive pustili tako.

Po sledeh zgodbe so se odpravili novembra lani. Od oreha je ostal le še štor, v zemlji pa so bila štiri okostja: moškega med 30 in 40 letom starosti, mladega fanta, mlado žensko in starejšega moškega, katerega srebrni mostovi na zobeh, koščki duhovniške obleke ter kolar so potrdili, da so ostanke župnika Erklavca.

Na Suhor so poklicali novomeško kriminalistično policijo in preisko-valnega sodnika.

Župnik pater Erklavc, Ljubljčan je v Semiču služboval polnih dvajset let.

Mlada ženska je Katarina Adamič iz Osojnika in njen 16-letni brat Janez Adamič. Medtem ko je identiteta moškega med 30. in 40. letom še nepojasnjena. Dokončne odgovore bo dala sodna medicina.

Andreja Milavec

Ive A. Stanič

Postkomunistični pekel v Rusiji

Pred dnevi so na nacionalni TV predvajali dokumentarno oddajo o razmerah v današnjih ruskih zaporih. Ob gledanju grozovitih prizorov mučenja ruskih zapornikov, skorajda nisem mogel verjeti in dojeti, da gre v novem tisočletju, v času hitrega vsestranskega napredka (predvsem pri razvoju človekovih pravic, demokratičnih načel in socialne pravičnosti), za resnične dogodke. Vendar tu ne gre dvomiti.

Kamera je posnela nekaj celic, tudi tisto, v kateri je 32 postelj za 120 ljudi in kjer zaporniki spijo v treh ali štirih izmenah. V celici ni prostora za osebne stvari, zato visijo pod stropom. Zrak je zadušljiv, boleznj pa se hitro širijo. Vsak deseti zapornik je okužen z jetiko ki, skupaj z aidsom, pomeni pravo neozdravljivo kugo.

V šestih zaporih v Moskvi je več kot 20.000 zapornikov. V vseh je dovolj jasno prikazana zverinskost in sprevrženost ruskega sistema. Med najhujše spadajo ječa Matroskaja tišina, zapor za ženske Žolkovskaja, Stolp smrti v Budirki (predvsem zloglasni šesti hodnik) in seveda taborišča Gulagi v Sibiriji in nekaterih otokih. Od marca 1996, ko so Rusijo sprejeli v Svet Evrope, smrtne kazni ne izvajajo več, pač pa usmrtitve nenehno prelagajo.

Čudim se, da so nemški snemalci smeli posneti nekaj pripovedi tamkajšnjih jetnikov, med njimi tudi zapornika Muraljova. Povedal je, da so z večkratnim in različnim mučenjem izsilili njegovo priznanje. Z rokami na hrbtu so ga obesili na steno, na obraz nataknilo plinsko masko in zaprli dovod zraka. Drugič so mu pod nohte zadirali igle, naslednjič pa izbili štiri zobe. Zobe so mu klesali s kovinsko pilo.

Zapornik Andrej je izrazil zadnjo željo, in sicer, da ne bi umrl v celici, ampak dostojno na prostosti. (Ukradel je za 1.500 rubljev brisvske vodice in zato dobil pet let ječe. Večina je zaprtih zaradi kraj in ubojev, največ pa zaradi posedovanja in preprodaje mamil.)

Mlajšo žensko so aretirali v porodnišnici in jo zaprli, ker v trgovini ni imela s čim plačati kruha in klobase. S kamero so jo posneli tik pred porodom, ko ni mogla več stati. Za otroka ni imela ne oblekic, ne otroške hrane. Z žalostjo je povedala, da njen otrok ne bo ostal živ.

Odrasli zaporniki umirajo zaradi izčrpanosti, podhranjenosti, mučenja in bolezni. V vseh zaporih je 2.300 jetnikov z aidsom. Zanje ni nobene rešitve. Nikomur v državi ni mar zanje. V ruskih ječah in taboriščih umre na leto okrog 20.000 zapornikov.

Med ogledom omenjenega dokumentarca sem se spomnil, kako so nekateri slovenski partijski voditelji pred drugo svetovno vojno, kot mladeniči odhajali v Sovjetsko zvezo, kjer so se pridno učili, kako izpeljati revolucijo. Znanje so pridobivali v deželi, ki je pobila okrog 20 milijonov ljudi – predvsem lastnih državljanov. (V svetovnem merilu so komunistični samodržci, brez upoštevanja svetovnih vojn, pobili med 85 in 100 milijonov ljudi.) Tako so med vojno in pol stoletja po njej krojili usodo slovenskemu narodu v Sovjetski zvezi izšolani partijski kadri. Ves čas so hvalili sovjetski sistem, ga prikazovali kot idealnega in edinega, ki lahko prinese oblast "delavskemu razredu". Tej sovjetsko-jugoslovanski (slovenski) komunistični navezi, so bili ljudje prisiljeni verjeti in ubogati.

Znana izjava Ivana Mačka-Matije pove vse: "Če bi mi, ki smo se za revolucijo in prevzem oblasti šolali v Moskvi, povedali, kakšen teror izvaja komunistična oblast v SZ nad lastnim narodom, bi nam vsi Slovenci obrnili hrbet".

Današnje stanje v Rusiji, stopnjo razvoja njihovega pravosodja in še vedno trajajoča ideološka zaslepljenost, potrjuje izjava E. Gellnerja: "Le ena stvar je hujša od komunizma – to je stanje po njegovem razsulu".

Z grenkim priokusom ugotavljam, da je naša domovina še do danes

ostala v nekakšnem sorodstvenem odnosu z Rusijo. Po desetih letih demokratične in samostojne Slovenije, še vedno vzdržujemo na oblasti ljudi iz kontinuitete.

Danes je znano, da se Udbe ni ukvarjala le z obveščevalnimi nalogami, ampak je tudi sama organizirala razne kriminalne dejavnosti, jih načrtno izzivala, pa tudi konstruirala obstoj kaznivih dejanj in odgovornost zanje.

Zato je tudi ponarejala, izdelovala in podtikala obremenilne dokaze. Žrtve takšne aktivnosti, politični nasprotniki ali drugače misleči v komunističnem režimu niso imele možnosti razkritja teh mahinacij Udbe.

Zamolčane zgodbe

V maju 1945 je bila zmaga po spletu okoliščin podarjena Titu in njegovo komunistični partiji. Domobranci so se praktično brez boja umaknili prek Karavank na Koroško.

Za tem so partizani zmagoslavno s pesmijo vkorakali v Ljubljano in vsa slovenska mesta.

Angleži kot osvoboditelji so naložili slovenske domobrance na tovornjake in jim rekli, da jih peljejo v Italijo, da bi se izognili paniki, potem pa so jih preko Beljaka in Podrožce izročili dobro oboroženim partizanom, ki so jih v živinskih vagonih preko taborišč Teharje in Škofovi zavodi odvedli v smrt.

Bil je deževen dan v drugi polovici maja 1945, ko se je vlak ustavil v Šentvidu nad Ljubljano. Bil je poln domobrancev.

Mi Belokranjci smo bili tam že nekaj dni. Ležali in sedeli smo v vodi in blatu zaradi dežja. Gledali smo kako surovo so jih iztovarjali v pretepanju in suvanju. Prizori so bili grozljivi in nepozabni. Nekaj dni so jih pustili kar zunaj na dežju, kot nas, seveda brez vsake hrane. Šele čez nekaj dni smo dobili kropa v katerem je plavalo nekaj pesnega suhega perja in črvi.

Ker je bila nepopisna gneča je bila težava s stranišči. Na severovzho-

Nasilje angleške vojske ob vračanju Kozakov 1. junija 1945 Lienz-Avstrija.

V sobah smo imeli vsak dan različne obiske, oficirji iz različnih krajev Slovenije. Pretepali so nas, brcali s škornji, pljuvali v nas in preklinjali po južnaško.

Še huje je bilo, kadar so prihajale partizanke, ki so udarjale do nezavesti, vreščale kot srake in tudi one so "jebale" mamu, Boga, Marijo.

Moj bratranec Ive Novak je bil prav tako vrnjen iz Koroške

Malo mu je manjkalo, da bi pel novo mašo. Vendar je končal z drugimi 70 bogoslovci in nekaj duhovniki v Teharjah.

Drugi primer je bil z mojim sosedom Jožetom Novakom, ki je študiral na Rakovniku.

Ko so jih pripeljali v Kočevski Rog in streljali nanje je padel na zemljo med mrtve, vendar ni bil zadet. Morilci so jih pustili tam nepokopane in odšli v Kočevje na nove orgije.

Ko je Jože spoznal, da so odšli, si je previdno razvezal roki. Ker je bil nag je poiskal neko cunjo, si jo navezal in stekel v najbližnjo vas ter

dni strani smo izkopal jame in tja so nas gnali po enkrat na dan. Še takrat smo bili v vrsti in peli koračnice. Peti smo morali, da ne bi kdo razmišljal o pobegu. Če je stražar opazil, da ne poješ, si jo takoj dobil po hrbtu s puškinim kopitom.

Enkrat je zahteval, da bi zapeli partizansko "Hej brigade", pa smo rekli, da ne znamo, ker nismo partizani.

Nas Belokranjce so zaprli v neko sobo, ostale domobrance pa so začeli odvažati v Kočevski Rog.

potrkal na vrata partizanskega terenca. Ta ga je zgrabil in s pomočjo domačih ponovno zvezal in tako je že drugič končal v Rogu.

To zgodbo mi je pripovedoval stražar tovarnjakov, ki so vozili v Rog in je osebno poznal Jožeta. Bil je Joža Nadbregov iz Vidine pri Preloki, ki je umrl leta 1990.

Oshava, Ontario, Kanada

Mihu Jermanu v spomin

Dolgo smo upali in pričakovali, da bomo nekega dne zopet zagledali tvoj vedno prijazen obraz. Vedeli smo, da je tvoja dobrota privlačno vplivala na vsakogar, ki je prišel s tabo v stik. Mislili smo torej, ob plemenitem značaju se bo zlomila tudi krutost in hudobija morilcev. Kako naivno smo mislili. Saj to je ravno njih program, uničiti vse kar je dobrega plemenitega, poštenega.

“Razpnite čez ves svet vešala,
naš bog so rop, požig, umor...”

Vedno smo ganjeni, kadar se spomnimo, kako si ono peklensko noč v suhorski šoli z rožnim vencem v roki, z molitvijo na ustnicah, z zaupanjem v srcu podpiral svoje kot leve hrabre soborce.

Sam namreč, ki si šele pred štiriindvajset urami prišel med nje, še nisi znal ravnati z orožjem. Tudi potem, ko je goreče poslopje zgrmelo na kup razvalin, ko si z izvinjenimi nogami padel zverinam v kremplje, ko so te slekli in tisto mrzlo jesensko noč nagega vlekli pred zločinsko sodišče, ko si premražen in bolan dva dni v mukah pričakoval svoje usode, so tvoje premrle ustnice neprestano šepetale molitve. Končno te je mučeniška smrt rešila mučiteljev.

Sodni avskulant Mihael Jerman je bil rojen 15. sept. 1908 v Krki pri Novem mestu, sin vernih kmetjskih staršev. Gimnazijo je dovršil v Škofovih zavodih v Št.Vidu. Po treh semestrih bogoslovja se je vpisal na pravno fakulteto v Ljubljani in jo absolviral l.1928. Ob zlomu bivše Jugoslavije se je mudil na dopustu pri svojem bratu, župniku na Radovici, pri Metliki.

Zaradi komunističnega nasilja se je z bratom umaknil v Metliko.

Dne 25.nov. je vstopil v legijo smrti in bil dodeljen štabu poveljnika Dobrivoja Vasiljeviča na Suhorju, ravno en dan pred partizanskim napadom.

Bil je ranjen in zajet. Zaslišan na Popovičih nato usmrčen.

Tako je z Vasiljevičem p.Norbertom, Okornom, Galetom pomnožil število slovenskih mučencev- junakov.

Slava mu!

Ivo Žajdela

“Praznovanje genocida razburilo nekatere Metličane”

Jože Hribar v svojem odmevu metliškim občinskim svetnikom čestita, da so si za občinski praznik znova izbrali 26.november, ko so partizani napadli in uničili postojanko skupine protirevolucionarjev na Suhorju l.1942. Pri tem so jih ubili 23, nato pa še 8. ujetnikov s strahotnim mučenjem.

Partizani so torej 26.11.42. na Suhorju povzročil enega izmed podobnih genocidnih zločinov nad Slovenci.

Najprej so jih z umori leta 1941 in 1942 prisili, da so se morali obrambno organizirati v vojaške enote in to v skrajno težkih razmerah.

Suhorske proti revolucionarje so napadli partizani, zakaj so jih napadli? Ali zakaj so partizani izkoristili okupacijo za pobijanje Slovencev, za revolucionarno nasilje?

Če bi nekaj takšnega počeli v mirnem času, bi bil zločin. Komunisti pa so izkoristili okupacijo, ko je bil narod brez organov oblasti.

Jože Hribar in Martin Rukše mislita, da je v Sloveniji še vedno udbovski režim. Ti časi so minili.

V svojem prispevku v Demokraciji sem naštel številne partizanske umore v metliški okolici samo v letu 1941. Kaj vse so počeli partizani na Brezovi rebri, kakšna strašna mučenja.

Zdaj pa naj bi moje pisanje razburilo nekatere Metličane. Katere Metličane?

Tisti, ki jih je moje pisanje razburilo ne počno nič drugega, kot zagovarjajo genocidni zločin.

Petdeset let so morilci in nosilci oblasti strogo zapovedanega molka

preprečevali izražanje razburjenja žrtev partizanske morije. Zdaj pa ti-
sti, ki so pri tem veselo sodelovali kričijo, kako so z mojim pisanjem
razburjeni.

Mnenja in dejstva

Levica ne popušča.

Zakon o popravi krivic je poskrbel samo za revolucionarno stran.
Svoji pobitih domobrancev so v osnovi izvršeni.

Poslanec Janez Drobnič (NSi) je predlagal tozadevne zakonske spre-
membe.

Težko bo kaj dosegel. Zanimivo je, da Sašo Peče, stranka SNS in
celo S.Brenčič od SLS (!) odklanjajo spremembe, češ, da javne finance
tega ne prenesejo. Izgovor, ki dokazuje neenakost državljanov pred zakoni
RS.

Zahteve opozicije.

Janez Janša SDS in Andrej Bajuk NSi sta se zglasila pri predsed-
niku vlade Ropu in mu predložila šest nujnih zahtev, ki naj bi doprine-
sle k zdravi demokratizaciji. in sicer:

1. seje državnega zbora naj se prenašajo na TV.
2. TV Slovenija naj se formira vladni in opozicijski program.
3. Ustanovitev sklada za večjo neodvisnost medijev in upostavitve
neodvisne konkurence
4. Enakopravne materialne možnosti za sodelovanje parlamenter-
nih strank. Gre za dejstvo, da imajo vladne levičarske stranke nepremič-
nine iz časa komunizma, opozicijske pa nič.
5. Opozicija naj dobi najmanj tretjino mest v nadzornih svetih jav-
nih in državnih podjetij.
6. Enakopravno imenovanje ljudi v ekipo Nata in EU. Pod 5/6 za-
sedba levice je skoraj 100%

Tako na zunanjem ministrstvu dela 600 ljudi. Od tega so vsi, razen
3. iz režimskega, levega tabora.

Pokojnine zaslužnim osebam

Režim je ta zakon uporabljal, da je nagrajeval svoje ljudi. Tak način podelitev pokojnin je eminentno nedemokratičen in krivičen. Sindikat SDDO zahteva natančnejšo opredelitev meril pri dodelitvi takih pokojnin.

Zbral in priredil dr. Peter Urbanc - Kanada

O privilegijih udeležencev in sopotnikov revolucije

Vprašanje:

Slišal sem, da dobivajo nekdanji partizani in tudi njihovi sopotniki, mesečno visoke pokojnine in to poleg že beneficirano določenih pokojnin.

Slišal sem, da nekateri dosegajo tudi do 700.000 mesečno in moramo zato vsi ostali davkoplačevalci za te "privilegije", ki trajajo sedaj že 56 let, zbrati skoraj 40 milijard tolarjev.

Odgovor:

Vaše gornje domneve povsem držijo. Po novem mesečnem glasilu Nove Slovenije "Ogledalo" povzemamo:

Po osamosvojitvi Slovenije so se partizani zbal za svoje privilegije, zato so jih prek svojih ljudi v vladi in ministrstvih skrili v nove zakone, v katerih ti privilegiji niso nikjer več izrecno omenjeni.

Največje tovrstne prejeme lahko pridobijo upravičenci po zakonu o vojnih invalidih. Zaradi ohlapne definicije, lahko pridobi status

vojnega invalida skoraj vsaj ostareli partizan., pri katerem se pojavijo zdravstvene okvare. In kakšni so prejemki vojnih invalidov?

Najprej invalidnina, ki znaša do 198.375 SIT.

Dodatek za posebno invalidnost do 69.431 SIT.

Dodatek za pomoč in postrežbo do 198.375 SIT

Te pravice se lahko seštevajo tudi pokojnina, kar skupaj lahko zneso prek 700.000 tolarjev mesečno. Ti prejemki niso obdavčeni.

V 55 letih so nas ti prejemki partizanov stali že dva letošnja celotna proračuna države Slovenije!

Visoko odlikovanje za kanadskega Slovence Vladimirja Urbanca

Montreal Kanada. 25. Januarja 03, se je v klubu Mount Stephan v Montrealu zbralo lepo število tukaj živečih Slovencev. Zbrani so počastili rojaka Vladimirja Urbanca, ker je prejel visoko slovensko državno odlikovanje - častni znak svobode Republike Slovenije za zasluge.

Veleposlanica Republike Slovenije v Kanadi Veronika Stabej, je ob izročitvi priznanja pohvalila delo gospoda Vladimirja Urbanca, čestitkam pa so se pridružili tudi njegovi prijatelji, med njimi dr. Ernest Podgoršek, prof. Vito Ahtik, Tone Natlačen, inž. Živko Marc in drugi.

Prejemnik visokega odlikovanja, je ob tej priložnosti zbranim razkril zgodovino družine Urbanc, ki izvira iz Koroške, natančneje iz vasice Sv. Štefan v Ziljski dolini. Rodovnik Urbancev sega v leto 1775.

Stari oče Vladimirja Urbanca, Peter Urbanc (1865 - 1927) je bil zadnji slovenski župan pri Sv. Štefanu. Slavljeneec pa se je spomnil tudi svojega očeta dr. Antona Urbanca (1895 - 1956), Borca za severno mejo in koroški plebiscit leta 1920

Vladimir Urbanc je med drugim poudaril: "Da, družina Urbanc je bila na Koroškem ena izmed stebrov slovenstva. Ironija pa je v tem, da bodo prihodnje generacije Urbančevih za Slovenijo izgubljene. Na Koroškem se bodo utopile med Nemci, v Kanadi in ZDA, pa v kanadski in ameriški družbi; ne bodo več govorile po naše in Slovenija kot

matična dežela jim bo neznanka. Ta misel je boleča. Vendar to je usoda mladih slovenskih generacij rojenih v širnem svetu...

Vladimir Urban se je ta večer spomnil tudi svojega odhoda iz Ljubljane v avgustu leta 1952, ko mu je oče stisnil v roko žepno izdajo Prešernovih pesmi in mu položil na srce: "Odhajaš na moj dom na Koroškem, morda se ne boš več povrnil. Zavedaj se vedno, da je Slovenija tvoja domovina in da naj to ostane do konca tvojega življenja."

"Te očetove besede so se mi vtisnile v dušo." pravi naš slavjenec. "Mislim, da lahko potrdim očetu, da sem izpolnil njegovo željo in se ravnal po njegovem nasvetu. Zato pripada častni znak svobode Republike Slovenije tudi mojemu očetu in staremu očetu."

Svoj govor ob prejemu visokega odlikovanja, je slavjenec zaključil z resno zaobljubo slovenstvu:

"Tu v Kanadi me skrbi usoda slovenskega naroda, usoda rodu iz katerega izhajam. Vedno se bom zavzemal za koristi svoje domovine Slovenije in slovenskega naroda, da bi dosegel tisto zgodovinsko in narodno trdnost, ki mu je nujno potrebna za njegov narodni obstoj - zdaj tudi kot narod v svoji lastni državi in Evropi.

ODŠLI SO

**Dragi naš BLAŽ
pogrešamo Te**

**Pogrešamo Tvoj glas, Tvoj
nasmeh, Tvojo pesem,
Tvojo odločno besedo...**

**Odšel si od nas, vendar
boš vedno med nami !**

Frank Boh – 1922-2002

Rodil se je 27. decembra 1922 v vas Dolenje Laze na Dolenjskem. Umrl pa je po dolgi bolezni tu v Clevelandu 4. novembra 2002.

Bil je domobranec in dolgo let tudi član clevelandskega odbora Tabor DSPB. V pogrebnem zavodu so se poslovili člani z molitvijo. Ob krsti je bil venec Društva Tabor in društveni prapor.

Pogrebna maša je bila v cerkvi sv. Vida, nato pa so ga člani spremili na pokopališče Calvary (Kalvarija).

Počivaj v tej novi domovini, spominjali se te bomo.

Tabor DSPB - Cleveland

Vili Bitenc 1910-2002

Rojen je bil 21. februarja 1910 v Janette v Pensilvaniji. Umrl pa je 24. novembra 2002 na domu hčerke.

Starši so prišli v Združene države Amerike leta 1890. Odšli pa so nazaj v Slovenijo leta 1912 v Temen-ca, St. Vid pri Stični na Dolenjskem. Vrnili so se radi zdravja očeta. Vili je imel tri brate in dve sestri. Toda vso so že pokojni.

Poročil se je meseca maja 1941 z Marijo Zupančič. V zakonu se je rodila deklica Mici, ki je poročena Grčar. Oče je bil trem otrokom stari oče in šestim otrokom prastari oče.

Iz Slovenije je odšel leta 1945 v Spittal v Avstrijo. Od tu se je mesec marca družina preselila v Cleveland. Zaposlen je bil pri Lustric Tool Co do upokojitve. Bil je član Tabora DSPB in domobranec.

Člani so se poslovili v pogrebnem zavodu z molitvijo. Ob krsti je bil društveni prapor in venec. Pokopan je na Vernih duš pokopališču

Počivaj v tej deželi, naše sožalje domačim.

Tabor DSPB - Cleveland

Grabnar Jože, Argentina

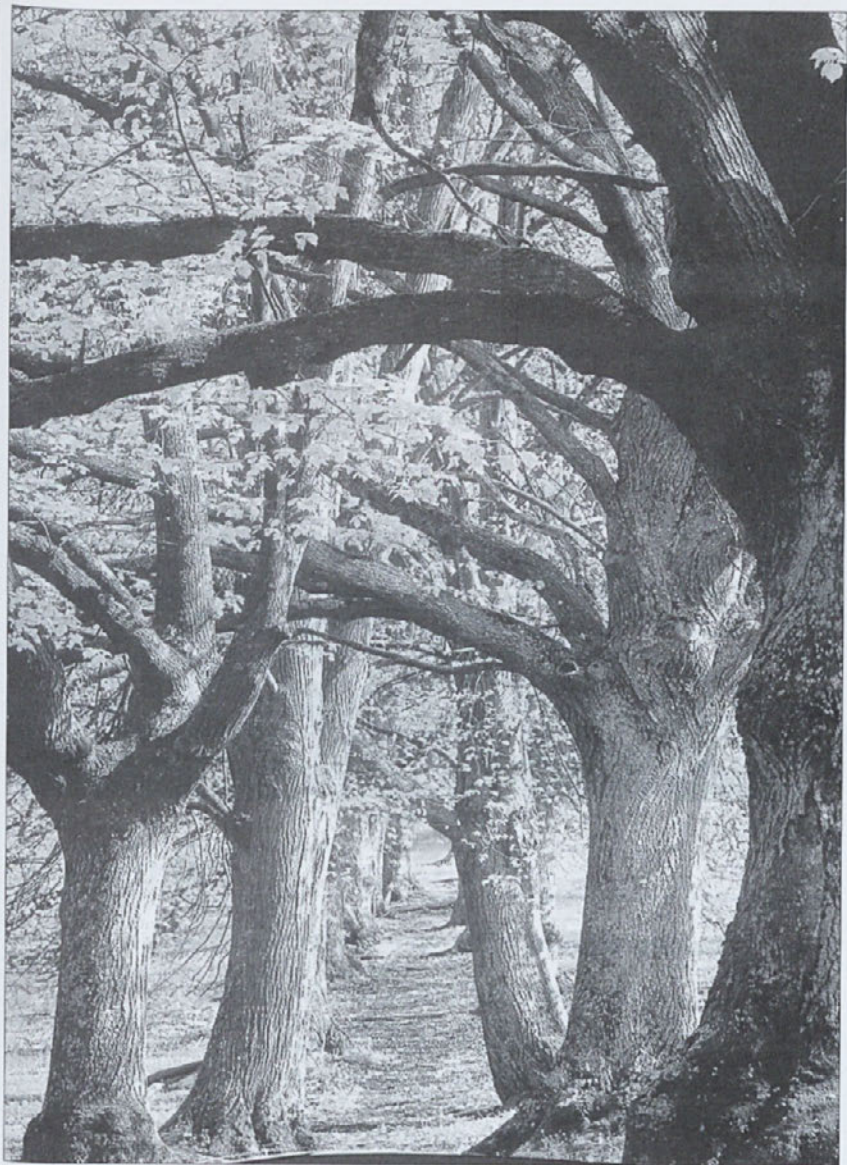
Dobili smo novico iz Argentine (pozno), da je v juniju 2002 umrl v Ramos Mejiji naš zvesti sodelavec in poverjenik za Ramos Mejijo Jože Grabnar.

Za vse njegovo delo in napore, naj mu bo dobri Bog bogat plačnik. Vsem njegovim naše globoko sožalje.

Tabor

Plahuta Anton

Umrl je Anton Plahuta, 13 Narwich Av, Bomrhom Lancaster, februarja 2002, nam je sporočila njegova hčerka Cristina. Naše sožalje!

Ljubezen v naravi

Moč v naravi

DAROVALI SO

Tiskovni sklad

Franc Pezdir	SIT 10.000.-
Julij Urbinc	SIT 3.000.-
Anica Košir	\$ 5.-
Tone Vogel v spomin na J.Bojce	\$ 10.-
Jože Križman spomin na očeta	\$ 20.-

Polde Omahen spomin

na umrlo družino	\$ 20.-
Olga Kalar v spomin	
na moža Ludvika	\$ 20.-
Rezka Zupančič	\$ 5.-
Valentin Meršol. MD	\$ 100.-
Rudi Leksan	\$ 10.-

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog povrni vsem v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo 5.000 SIT.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

***Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:***

Ivan Korošec,

Štula 23

1210 Ljubljana Šentvid

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

**Montreal - Quebec
Kanada**

**"Kjer rod je moj,
kjer sin je tvoji,
tam si, Sloveniji"**

(M. Kromžar)

